
LUBOMÍR STANČEK

HOMÍLIE - „C“

LUBOMÍR STANČEK

1. adventná nedeľa – “C” Lk 21,25-28,34-36

Začína advent čas nášho vykúpenia

Čo všetko sme už začínali? Žiaci začínali v septembri nový školský rok. Vysokoškoláci akademický rok. Novomanželia začínali svoj spoločný život pred oltárom. Niektorí začali držať diétu. Iní začali s učením cudzieho jazyka alebo športom, alebo nejakým koníčkom. Vieme, že sú veci a udalosti, ktoré majú presne určený začiatok.

Prvou adventnou nedeľou začíname si spomínať na príchod Božieho Syna, Ježiša Krista na svet. Pripomíname si tak *historický advent*, keď proroci Starého zákona pripravovali národ na príchod Mesiáša. Ich predpovede sa splnili. Začíname prežívať aj liturgický advent. Počas štyroch týždňov do sviatku Narodenia Pána, budeme si nielen v kostoloch, ale i doma napríklad pri adventnom venčeku čítať zo Svätého písma o udalostiach, ktoré predchádzali príchodu Pána Ježiša na svet. Najmä proroctvá. Počas týchto dní si viac pripomenieme aj náš *životný advent*. Nikto z nás nevie ani deň, ani hodinu, ani miesto, kde nás zastihne naša smrť. Celý náš život je teda prípravou – adventom na stretnutie s Bohom Sudcom.

Advent je teda čas nových milostí, čas, kedy reálnejšie si uvedomujeme začiatok, ale zároveň aj koniec.

Počas celého liturgického roka budeme čítať z evanjelia sv. Lukáša. Advent začína slovami: ***Ježiš povedal svojim učeníkom: „Budú znamenia...”*** (Lk 21,25).

Sv. Lukáš netradične predstavuje očakávaného Mesiáša ako Sudcu sveta na konci čias. Je to memento, že prorokmi predpovedaný je ten istý, ktorého príchod ľudstvo očakáva na konci čias. Advent pripomína slova Kréda: „...a zasa príde v sláve súdiť živých i mŕtvych a jeho kráľovstvu nebude konca.“

Advent je škola naučiť sa správne zomrieť. Keď sa dvaja muži dozvedeli o smrti svojho priateľa, viedli takýto rozhovor. Jeden druhého sa pýtal: „Koľko a čo po sebe zanechal?“ Na to mu druhý odpovedal: „Všetko!“

Čo tak začať vážne spolupracovať s Bohom? Príbeh rozpráva o človeku, ktorý trpel pre svoju biedu. Stále sa však modlil: „Pane, prosím ťa, aspoň raz dovoľ, aby som vyhral v lotérii.“ Mal sa čím ďalej horšie, nevyhrával nič, ale stále sa modlil: „Pane, prosím ťa, aspoň raz dovoľ, aby som vyhral v lotérii.“ Až raz v noci sa prebudí na hlas Pána Boha, ktorý mu hovorí: „Tak mi tiež pomôž a kúp si konečne aspoň jeden los.“

Je správne, že advent berieme ako čas milosti a spolupracujeme s Bohom. Snáď len preto sme v minulom liturgickom roku nesplnili to, čo sme si

predsavzali, že sme len rozprávali, kuli plány, stavali vzdušné zámky či snívali ružové sny a nevysúkali rukávy a poctivo sa nepustili do ťažkostí, do prekonávania prekážok, a tak sme nenapredovali. Povedzme si: dost!

Amen.

Druhá adventná nedeľa „C“ Lk 3, 1-6

Pozvanie na cestu

Kto prirovnal náš život k ceste? Boh nás pozval, aby sme nastúpili na svoju cestu života skrze našich rodičov. Nik z nás si život nedal a nikto z nás sa na svet nepýtal. Náš život je dar, ktorý sme dostali od Boha. Za dar máme byť vďační a o dar sa máme starať. To si uvedomujeme aj na začiatku tohoročného liturgického roka. O živote človeka sa hovorí, že keby vedel, čo ho očakáva, od strachu a ťažkostí by zomrel či vzdal to.

Predchodca, svätý Ján Krstiteľ oslovuje: **„Pripravte cestu Pánovi“** (Lk 3,4; Iz 40,3).

Cituje slova proroka Izaiáša. Začína sa bezprostredná história spásy. Čím vernejšie plníme Ježišove slová, tým väčšia odmena nás čaká pri jeho druhom príchode. Je to výzva nastúpiť na životnú cestu Pána, ktorá bude pre celý svet ukončená na konci čias. Liturgický advent chápeme ako obdobie príprav na Vianoce, ako čas radostného očakávania, ale aj ako čas radostného pokánia. Uvedomujeme si, že náš život to nie je náhoda, že vôbec žijeme, že žijeme dnes, že sme tým, čím sme a uvedomujeme si, že sa právom zodpovedáme pred svetom a budeme sa za svoje životné prejavy zodpovedať aj pred Bohom.

Predstavme si hrnčiara, ktorý berie do rúk vypracovanú hlinu, kladie si ju na hrnčiarsky kruh, ktorý dáva do chodu a zároveň hlinu pretvára na určitý predmet, napríklad na džbán, vázu či svietnik. Vždy je to len hlina, nech je v stave prípravy na formáciu, či je to vtedy, keď sa začína tvoriť hrubý tvar predmetu z hlíny a je to hlina aj vtedy, keď premet dokončuje, zdobí, a dokonca i vtedy je to hlina, keď predmet už slúži svojmu cieľu. A je to hlina aj vtedy, keď predmet rozbijeme, zničíme a zostávajú po ňom len črepy, keď už je ťažko poznať, z čoho črepy pochádzajú.

Musíme si uvedomiť, že človek je človekom už skôr, ako sa narodí. Už od chvíle počatia má svoju cestu. Nik nemôže vyniesť výrok zničenia, vraždy, pretože túto moc mu nik nedal. Človek preto nemá právo vedome a dobrovoľne

si ukončiť život za žiadnej životnej situácie. Rovnako nikto z ľudí nemá právo nad životom človeka, jedine Boh.

Práve preto si uvedomujeme význam svojej životnej cesty, zodpovednosti za všetko, čo sa udeje počas nášho života, keď sme pri užívaní rozumu a slobodnej vôle. Už nenarodené dieťa má svoje práva, ktoré mu nemôžu odoprieť ani rodičia, nie tak ešte cudzí človek, napríklad lekár. Preto dospelý človek má plniť aj povinnosti, ktoré mu ukladá spoločnosť, keď nie sú proti vôli Božej. Človek na svojej ceste života má vždy plniť vôľu Božiu. Človeku Boh nedal moc, žeby v mene svojej vedy, života vykonal potrat či eutanáziu. Naopak, Boh žiada od každého človeka, aby na svojej ceste života tak žil, aby vždy plnil vôľu Božiu. Advent nám pripomína veľkú dôveru, ktorú nám prejavuje na našej ceste životom sám Boh. On nám dôveruje. Kto si môže vybrať diaľnicu, nepôjde po cestách štvrtej triedy, pretože diaľnica je istejšia, rýchlejšia či príjemnejšia.

Tretia adventná nedeľa „C“ Lk 3, 10-18

Advent učí žiť v realite s Kristom

K adventu patrí aj predvianočná sviatosť zmierenia. Mnohokrát si pri príprave na spoveď uvedomujeme, že sme nežili tak, ako sme túžili žiť, že vlastne pravá radosť sa nedá prežiť mimo Boha, s hriechom v duši. Ak chceme skutočne byť šťastní, prežívať opravdivú radosť, máme sa pýtať častejšie seba samých ako zástupy Jána Krstiteľa.

„Čo teda máme robiť“ (Lk 3,10)?

Ján dáva odpoveď tým, čo chcú začať nový život. V odpovedi pre každý stav, či sú to mýtnici, vojaci alebo iní ľudia, je vidieť pravú lásku. Jedine v Duchu Svätom môže prežiť duchovnú radosť. Ján poukazuje na činnosť pokánia. Inými slovami dá sa to vyjadriť takto: Zmeňte svoje zmýšľanie. Zmeňte svoj život. Zmeňte sa. Ján vyzýva k radikálnej zmene spôsobu života. Ježiš rozhodne hovorí, čo je potrebné zmeniť, čo opustiť, čoho sa zriecť, čím opovrhnuť. Advent je čas na premýšľanie, čas porovnávania svojho života so životom spred roka, dvoch či troch... Pravá radosť je tá, ktorá obohatí nielen navonok, ale uzdravuje a je začiatkom nového života. Dnešná nedeľa má právom prívlastok „Laetare“ – „Raduj sa“.

Ježiš je naša radosť, ktorá sa nedá podplatiť, ktorá svieti svojim vlastným svetlom, ktorá prichádza tam, kde sa jej páči a zostáva tak dlho ako sama chce,

ktorá robí život naraz priesračným, jedným okamihom ho naplní šťastím. Túto radosť si nemôžeme kúpiť. To preto, že má základný a neodmysliteľný vzťah k dobru. Jedine radosť bez dobra a dobro bez radosti sú ako úsmev bez lásky a láska bez úsmevu. Poznáme veľkú radosť, ale sú aj malé, sotva postrehnuteľné radosti. Každá z nich ale rovnako jasným svetlom svieti. Áno, sú veľké i malé dobrá a každé dobro dáva radosti jej priesračnosť, neomylné identifikovanú vznešenosť.

Každá i najmenšia radosť je sama v sebe víťazstvom, víťazstvom síl dobra nad zlom, víťazstvom života. Ale radosť môže taktiež zvíťaziť nad samotným životom a môže ho celý vo vnútri naplniť. Aj keď to niekomu môže znieť neprijateľne, ale je možné stále sa radovať. **„Ustavične sa radujte v Pánovi! Opakujem: Radujte sa“** (Flp 4,4)! Všetci sme povolaní žiť a sprostredkovať radosť pre iných.

Advent je obdobie pomerne krátke a práve preto nie je čo odkladať. Ak chceme prežiť sviatky Narodenia Pána v radosť a pokoj, je správne, že odpovedáme na hlas adventného kazateľa Jána Krstiteľa, ako to radil tým, čo prichádzali za ním.

Štvrtá adventná nedeľa „C“ Lk 1, 39-45

Mária prichádza k nám a prináša dieťa Ježiša

Kedy človek človeku oznamuje najradostnejšiu správu? Vy, matky, to hovoríte najkrajšie. Je to vtedy, keď žena oznámi svojmu manželovi a okoliu, že príde na svet nový človek, dieťa. Pravda, len tí sa dokážu tešiť, čo majú v srdci lásku. Otec, ktorý nechce dieťa, sa nebude tešiť a cudzím to môže byť ľahostajné.

K adventu patria slová Alžbety, odpoveď na pozdrav Panny Márie: **„Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod tvojho života“** (Lk 1,42).

Touto udalosťou vrcholí náš liturgický advent. Pripomína, že Ježiš je už medzi nami. Už sa začala jeho misia. Dochádza k prvému kontaktu Boha v ľudskom tele s človekom, ktorého si Boh sám vyvolil ako svojho predchodcu, ktorý má pripraviť ľudí, aby Ježiša ľudia prijali ako svojho Boha, očakávaného Mesiáša. Panna Mária prináša svet Boha. Mária je znamením Boha. Návšteva u

Alžbety po vtelení Božieho Syna pod jej srdcom, je veľké gesto dobroty a lásky zo strany Panny Márie. To je advent Panny Márie. Slúži a prináša radosť.

A to očakáva od nás Mária dnes. Dala nám príklad. So svojou radosťou neostáva sama. Tesne pred sviatkom Narodenia Pána sú pre nás aktuálne slová o tom, že „**Mária vydala sa na cestu a ponáhľala sa**“ (Lk 1,39). Je čas si uvedomiť, že náš advent má byť poznačený prehĺbením viery a radosti nad príchodom Boha na svet. Slová Alžbety prezrádzajú jej vieru. To je pre nás výzva viac si uvedomovať svoje povinnosti, ktoré sme prijali pri sviatosti krstu.

Posledné dni a hodiny štvrtého adventného týždňa, keď počúvame a rozmyšľame nad evanjeliom, ako Božia Matka sa ponáhľala poslúžiť príbuznej Alžbete, ktorá je tiež v požehnanom stave, uvedomujeme si, že právom od každého Boh žiada, aby sme si jeden druhému poslúžili vo viere a pomohli žiť radostné poslanstvo Evanjelia. Jeden druhého potrebujeme.

O niekoľko hodín si pripomenieme najkrajšiu správu, že sám Boh prišiel na svet. Láska v našich srdciach bude zárukou, že sviatky budú obohatením tak pre nás osobne, ale aj pre tých, s ktorými zasadneme ku štedrovečernému stolu, koho obdarujeme darčekom, komu podáme ruku či napísali sme pozdrav. Modlime sa, aby sme boli medzi sebou bratmi a sestrami Ježiša Krista.

Narodenie Pána, sv. omša vo dne – „C“ Jn 1, 1-18

Pozrieť sa Pravde do tváre

Keď sv. Augustín premýšľal nad tajomstvom narodenia Pána Ježiša, položil si otázku: „Prečo Boh sa stal človekom?“ A odpoveď? „Boh sa stal človekom, aby sa človek stal Bohom.“ Pri jasliach Dieťaťa Ježiš si uvedomujeme, že tu nie je čas ani miesta, aby sme sa sami klamali, či klamali iných za nejakou maskou, úsmevom klauna, slovom či iným gestom. Pri jasliach je čas, aby sme sa Pravde, Kristovi, pozreli do tváre. Prečo?

Ján apoštol nám o Dieťati Ježiš hovorí: „**A Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami**“ (Jn 1,14).

Bolo by málo, keby dnešný deň sme venovali len spevom kolied, hoci ich melódia a najmä slová hovoria o tajomstve Božej lásky. Radosť, ktorú nám zvestovali anjeli vo svätú noc, nestačí len si vypočuť a len citovo prežiť. Nejde totiž o básnickú fantáziu ani o mytologické bájky, ide o udalosť, ktorá sa stala vo vyhradenom historickom čase. Ide o Dieťa, ktoré sa narodilo v mestečku

Betleheme, ako to dávno predtým predpovedal prorok Micheáš. Ide o Osobu, ktorú čakali celé generácie a predpovedali proroci.

Toto Dieťa, uložené z núdze v jasliach v maštaľke, je Spasiteľ, Kristus Pán (porov. Lk 2,11). Jeho narodenie je radostnou zvesťou, ktorá platí všetkým. Narodenie Dieťaťa otvára nové perspektívy pre ľudstvo a každého jednotlivca.. Boh sa stal človekom. To je najhlbší význam Vianoc. Jánov „Prológ“ predstavuje vtelené Slovo, Syna Božieho ako trvalý stav, ako spôsob existencie, ktorá sa i teraz nachádza v Kristovi. On až do konca čias je Bohočlovek.

Predpovedaný Emanuel, Boh s nami, je Dieťa Ježiš. Sviatok Narodenia Pána je čas, keď si uvedomujeme, že Dieťa Ježiš chce byť naším priateľom a bratom. To vyvoláva v našich dušiach radosť. Môžeme všetci povedať s francúzskym konvertitom André Frossardom: „Boh jestvuje, ja som ho stretol!“ Boh, ktorý vie o človeku všetko, prišiel na svet, aby nás naučil, ako máme dokonale ľudsky žiť. Prišiel, aby priniesol dôstojnosť pre každého z nás. Boh chce dobro človeka. Boh chce večné šťastie pre každého človeka. K Vianociam patria nielen jasle, ale aj kríž. Nedajú sa od seba oddeliť. A to je pre nás memento. Nemožno hovoriť o viere, keď vieme prijímať len jasle a kríž nie. Nie sme Kristovi, ak vieme prijímať len Krista a Cirkev nie. Nie sme bratia a sestry Krista, ak milujeme len tých, čo nám dobre robia.

Je čas milosti, aby sme hlbšie vnikli do Kristovho pokoja. Keď sv. Augustín vyslovil tvrdenie: „Boh sa stal človekom, aby sa človek stal Bohom“, je to výzva pre nás, aby sme si chránili svoje priateľstvo s Ježišom. V tom duchu si prajme, aby sme splnili očakávanie Boha, Dieťaťa.

Sviatok Svätej rodiny – “C” Lk 2,41-52

Venujme pozornosť rodine našich dní

Venujeme rodine primeranú pozornosť? Neuspokojme sa len s konštatovaním, že sviatok Svätej rodiny je neodmysliteľným sviatkom Vianoc. Narodenie Pána Ježiša urobilo z manželského páru Panny Márie a sv. Jozefa Rodinu, vzor pre naše rodiny.

Vieme, čo zaznačil znalec života Panny Márie, evanjelista sv. Lukáš, o vzt'ahu Panny Márie, Pána Ježiša a sv. Jozefa k rodine po udalosti v jeruzalemskom chráme?

V žiadnom inom ľudskom spoločenstve na zemi nežijú osoby tak blízko vedľa seba ako v rodine. Z toho vyplýva, že všemohúci Boh postavil človeka žiť v rodine. Mať vlastnú rodinu, to je jedna zo základných práv človeka. Žiť v rodine. Byť otcom a matkou, byť synom, dcérou, vnúčaťom, starým rodičom, bratom, sestrou... Hĺbka človeka je neodmysliteľne spojená s rodným domom. Príslovia hovoria: „Nie je na svete takého druhého miesta, ako je rodný dom“. Rodný dom. Čo to vyvoláva v našich srdciach, aké spomienky, koľko neopakovateľných pocitov, nostalgie a emócií? Kraj detských rokov, spomienky na detstvo, dospievanie. Čo by sme dali, keby bolo možné vrátiť sa do tých dní, napraviť omyly a chyby, ktorých sme sa dopustili. Je nás málo, čo sa môžeme vrátiť na tie miesta a zastať na prahu rodného domu. Mnohí sedíme na zrucaninách svojich domov, v popole svojich snov, o šťastí a nádhernom rodinnom živote môžeme len snívať a spomínať.

Jednoducho povedané, najväčším súčasným problémom sveta je kríza rodiny. Konzumný spôsob života a hedonizmus ničia manželskú vernosť, podporujú vzájomné odcudzenie, ničia materský a otcovský cit a rodinné šťastie. Človek sa zastavuje a pýta, či je ešte v tejto oblasti niečo posvätné, niečo nepourázané, nevysmiate, niečo nezľahčené? Neprikladáme sami svoj podiel k totálnej deštrukcii? Netvoríme tú atmosféru, ktorá ničí naše rodiny? Nezatvárame oči nad hriechmi a trestami pri prestupovaní Božích práv? Rýchlo dokážeme seba i iných dišpenzovať, prípadne rozhréšujeme rýchlo od perverzného života.

Zastavme sa nad hodnotami, ktoré je potrebné oživiť, ktorým je potrebné vrátiť pôvodnú hodnotu, krásu, pravý cieľ. Uvedomme si vedomie hanby a morálnej spúšte čo spôsobuje pornografia. Nech vzťah k nenarodeným deťom nie je postavený na rovinu vzťahu k nepotrebným veciam.

Sviatok Svätej rodiny je mementom pre každého z nás. Upravme svoj vzťah k tak vzácnemu daru akým je rodina. Modlime sa k Svätej rodine za naše rodiny.

Nový rok – Slávnosť P. Márie Bohorodičky – „C“ Lk 2,16-21

Nový rok – neopakovateľná možnosť znova začať

Keď posielal sv. Ignác Loyoly sv. Františka Xaverského ako misionára, povedal mu: „Chod' a zapáľ všetko!“ Zaiste pranie je veľké. V prvý deň nového občianskeho roka, si navzájom zaželajme: Chod'te a zapáľte aspoň niekoľkých

vierou, nádejou a láskou pre pokoj vo svete!

Prvý deň nového občianskeho roka je sviatok Bohorodičky Panny Márie. Zvoľme si ju za ochrankyňu a sprievodkyňu života, ktorý potrebuje pokoj

V evanjeliu vidíme Pannu Máriu, ktorá zachováva všetko – čo počuje a zažije – vo svojom srdci a uvažuje o tom. Túto jej činnosť Jean Gitton nazval významnou činnosťou Panny Márie, Mysliteľky. Panna Mária ako Božia Rodička je aj Matkou pokoja. Ako prvá z ľudí pokoj prijala Mária. Pannu Máriu Duch Svätý naplnil pokojom. Vidíme to nielen pri zvestovaní v Nazarete, kde premýšľa a uvažuje o poslanstve s pokojom v srdci, ale pokoj Panny Márie vidíme aj pri narodení v Betleheme, i vtedy, keď musí utiecť s Jozefom a Dieťaťom do Egypta a cez celý jej život, teda aj pod krížom.

Pápež Benedikt XV. dal vsunúť do Litánií loretánskych prívlastok Panne Márii „Kráľovná pokoja“ a prosbu „oroduj za nás“, čím chcel poukázať na opak toho, čo ľudia prežívajú, keď neplnia Božiu vôľu.

Svet potrebuje pokoj. Právý pokoj môže dať jedine Boh. Ježiš, ktorý prijal našu prirodzenosť, nás na život v pokoji pripravoval. Všetci sme oslovení modliť sa za pokoj vo svete. Veľkým príhovorom u Boha je práve Panna Mária, z ktorej si Boží Syn vzal telo. Slávnosť Bohorodičky je mementom, aby svet si pripomenul význam pokoja vo svete. Pri význame sviatku Bohorodičky Panny Márie nemôžeme obísť sv. Františka z Assisi, ktorý vo svojej dobe sa postaral o pokoj. On je aj autorom modlitby ku Matke, Kráľovnej pokoja.

Boh si praje naše modlitby a prosby o pokoj. Od roku 1968 v prvý deň roka najmä veriaci prosia o dar pokoja. Iste vo večnosti spoznáme, že táto činnosť nebola zbytočná. Ale už dnes môžeme povedať, že zabránila mnohým vojnovým konfliktom a predišlo sa krviprelievaniu.

Foerster napísal: „Všetko, čo ľudia dnes proti vojne hovoria, píš, je slabé. Pretože vojna to sme my sami... tribunály... konflikty... Keď sledujeme veci a udalosti okolo seba, vidíme pýchu, nenávisť, zlobu ...“ Ak má zavládnuť pokoj vo svete, musí najprv zvíťaziť pokoj v našich myšliach, srdciach, slovách, vzťahoch, rodine, obci a meste, i národe. Je to možné! Keby to tak nebolo, bol by to žiadal od nás Boh? A Boh nám dal za orodovníčku Pannu Máriu, Bohorodičku.

Chodte a zapáľte svet pokojom. Zapalujte svet svojimi horiacimi srdcami.

Druhá nedeľa po narodení Pána – “C” Jn 1,1-18

Čo od nás Boh očakáva v tomto roku?

Čo naše plány na celý rok? Zamysleli sme sa nad povinnosťami voči Bohu, blíznym a sebe samým?

Apoštol sv. Ján pripomína: **„Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh“ (Jn 1,1).**

Ján najväčšiu udalosť v dejinách sveta opisuje jednoducho, až je to pre mnohých záhadne. Ježiš je jednoduchý Boh.

Čo náš prístup k povinnostiam voči viere? Aké sú naše povinnosti? Povinní sme Boha poznávať. Kto nepozná Boha, nemôže ho milovať. Srdce človeka sa nadchne láskou k Stvoriteľovi, keď mu rozum ukáže príčinu, prečo máme Boha milovať. Bez tých dôvodov je nemožné milovať.

Siedmi spolužiaci, ktorí už vyšli zo školy, medzi sebou viedli veľmi živý rozhovor: „Ja vám hovorím, že Boh jestvuje.“ „A ja zas tvrdím, že Boh nie je.“ „Pozrite, tak ako vidím ten dom, a to si musím pomyslieť, že ten dom musel ktosi postaviť. Či nie? Podobne hovorí svet o Stvoriteľovi.“ To je predsa úplne niečo iné.“ Celá skupinka si sadla v parku na lavičku. Diskusia medzi nimi nastala priam horúca. V tom krik sa ozve hlas: „Kto z vás tvrdí, že Boh nejestvuje, nech zdvihne ruku.“ Päť rúk sa zdvihlo ako na povel. „No vidíš, zo siedmich päť je so mnou, že Boh nie je.“ Päť hlasovalo proti existencii Boha, lebo o Bohu nič nevedeli.

Preto máme poznať dôvody na existenciu jestvovanie Boha. Veríme, že Boh je, keď nám zanechal stopu svojho bytia. Tou stopou jeho bytia je svet. Vieme, že všetko musí mať svoju príčinu a musí ju mať tiež celý svet. Jeho jestvovanie potvrdzuje jeho bytie. Jeho existencia je stopou Božou, ktorú pozorujeme bez ťažkostí.

Máme istotu, že Boh jestvuje, keď vidíme tú krásu, poriadok, harmóniu. Napríklad hviezdy sa nám zdajú, že stoja na mieste a oni sa pohybujú veľkou rýchlosťou. Každá má svoju dráhu a nevybočí z nej. Kto okrem Boha by dokázal tak geniálne nakresliť rozloženie pre milióny hviezd, a ktorý nepotrebuje nič vylepšovať alebo skúmať.

Máme si pripomenúť, že Boha máme milovať, pretože on miluje nás. Vieme, že skutočná láska obohacuje človeka. Je prínosom pre život spoločenský, ako i život duchovný. Keď toto uznávame všeobecne v našom živote, či viac to neplatí pre náš vzťah k Bohu?

Nik sa ešte nežaloval, že miloval Boha, lebo skutočná láska k Bohu je

veľkým obohatením a prínosom pre život. Nezabudnime, že sa už v tomto roku môžeme postaviť pred tvár svojho Boha.

Krst.?!

Jedno slovo.

Počas obeda po krste padol návrh, kto dokáže aspoň piatimi vetami povedať, čo vie o krste. Ako to dopadlo? Čo tak si to vyskúšať?

Slovo krst vie vyvolať spomienku, keď sme boli svedkami krátkej udalosti v kostole, kde kňaz vysluhoval sviatosť a my sme tam stáli v tichu a sledovali obrad bez slova. Jednorázová tradičná udalosť. Koľko sa pripravujeme na narodenie dieťaťa a koľko na krst? Uvádzame deň prirodzeného narodenia. Vieme dátum, keď sme sa stali deťmi božími? Stáva sa, že s krstom prichádzame do styku až vtedy, keď má dieťa ísť k prvému svätému prijímaniu, potom pred birmovkou a pred sobášom.

Pri spomínanom bielom stole sa dospelá slečna pýta matky: „Kto sú moji krstní rodičia?“ Jeden z prítomných známy v rodine ako pravá ruka kňaza poznamenal: Dnes ďakujem kňazovi, že sa so mnou pred krstom syna porozprával. Vtedy mi navrhol odložiť krst. Pozval ma na stretnutie s inými, kde spoznal vieru v praxi.

Súhlasíme, že Cirkvi nie je nič také vlastné ako viera? Viera je stále stravujúca a preto nestačí len raz vysloviť „verím“. Viera sa musí stále obnovovať. Krstom prejavená sa musí v živote prejavovať. Táto skutočnosť vedie k tomu, aby sme lepšie pochopili a poznali, čo je to sviatosť krstu. Cirkv vyzyva čo najširšie okolie na prípravu ku krstu.

Pri káve ktosi zapol televízor. Redakcia spravodajstva ukázala krst lode s biblickým názvom. Pravdaže použité bolo šampanské. Nasledujúca správa predstavila filmovú hviezdu, ktorá sa stala krstnou matkou vzácného hrocha. Všetci prítomní sme pozreli k miestu, kde ticho spalo dnes pokrstené dieťa. Éterom sa nieslo nevy povedané a mnohovravné: Krst.?!

V myšli zarezonovali slova kňaza z krstného rozhovoru. „Súhlasíte, že sme svedkami nielen devalvácie ľudského slova, ale aj posvätných tajomstiev, božích darov...?“ Dnes viem, že je potrebné znova a znova evanjelizovať, konať katechézu a to počnúc krstom. Krst je sviatosť nového života. Vtláča do duše nezmazateľný znak, ktorý hovorí o tom, že celkom patríme Kristovi.

Krstná voda nemôže zamrznúť, vysušiť sa. To je aj odpoveď pre tých, čo chcú vyriešiť krst žiadosťou o vytretie z Cirkvi, vystúpenie, odkrstenie.

Vieme si predstaviť krstnú košielku a sviečku na čestnom mieste v detskej izbe?

Rodičia majú právo rozhodnúť o krste dieťaťa tak, ako rozhodujú za svoje deti v životných veciach.

Krst a kríž majú niečo spoločné?

Krst, je jedno slovo a čo na to ja svojimi slovami a životom?

Svadba a víno

Štatistický údaj o počte sobášov na prelome roka informuje o poklese sobášov. Prečo je menej tých čo by mohli uzavrieť manželstvo či vyslúžiť si sviatosť manželstva? Ved' vína je dostatok. Aké len chcete; druh, kvalita, značka, názov i cena...

O svadbe Káne Galilejskej v súvislosti s Ježišom, jeho učeníkmi a jeho matkou sa prestáva hovoriť a keď tak veľmi ticho, vyhýbavo. Môže sviatosť manželstva ustupovať vplyvom vkusu, módy, väčšiny či spoločenskej mienke?

V jednej našej rodine nastala situácia. Najstaršia Janka už má tretieho manžela a ona je už druhou jeho manželkou. Obaja mali prvé manželstva požehnané kňazom. Vierka mladšia sestra, sa s tým nevie zmieriť a preto vyhlásila, že zostane sama, starou dievkou, nechce sa sklamať a nechce byť klamaná. Brat Jozef preto radšej žije ako druh, neuznáva pokrytectvo akým je manželstvo. Stredný medzi súrodencami Vlado, má priateľa a čaká, že po vstupe do zjednotenej Európy bude zlegalizovaný ich zväzok. Predposledná Iva žije s moslimom, s ktorým sa zoznámila na štúdiách. Čosi hovorí o ekumenizme ktorému rozumie len ona.

Najmladšia Zdenka mala nedávno sobáš v kostole. S manželom sa zoznámili v kresťanskom spoločenstve. Chcú svojím životom byť znamením, že sviatosť manželstva nepatrí minulosti. Manželská vernosť, prístup k počatiu dieťaťa, povinnosti voči Bohu, cirkvi ale i spoločnosti sú im nielen jasné. Súrodenci si zatiaľ hovoria svoje o sviatosti manželstva. Už samotný obrad vysluhovania sviatosti manželstva sestry a švagra, neostal bez odozvy. Najstaršia sestra sa im poďakovala za príklad kresťanskej viery v dnešnej dobe. Vierka po rokoch sa pripravila a prijala sviatosť zmierenia a jediná zo súrodencov bola na prijímaní. Viacerí konštatujú, že od svadby zmenila názor na kresťanské manželstvo. Ostatní akoby volili taktiku vyčkávania. A čo rodičia? Trápia sa. Cítia i výčitky za výchovu. Čo je hlavné, modlia sa za svoje deti a ich rodiny.

„Ježiš v Káne Galilejskej ako prvé zo znamení, zjavil svoju slávu“ (Jn 2,11). Ježiš rešpektuje rozum a slobodnú vôľu človeka. Cirkev pokračuje a učí a bude učiť, čo Ježiš zjavil. Je na každom človeku či uverí, že „Boh je láska“ (1

Jn 4,8). Jedine Boh keď urobíme všetko, čo nám hovorí, dá dobré víno každému.

Na štatistické údaje dá sa pozeráť z viacerých pohľadov. Víno môže byť aj o niečom inom.

/3.nedeľa v cezročnom období/

Vzťah k Svätému písmu

Mám vo zvyku pri návštevách si všímať vzťah domácich ku Svätému písmu. Rôzne reagujú na otázky ohľadom Písma, Biblie. Viackrát priniesli z knižnice Bibliu, ale bola zaprášená. Inokedy na prvý pohľad bolo vidieť, že je nová, ale nepoužívaná. Nie je zriedkavé vidieť túto Knihu kníh na nočnom stolíku, pracovnom stole či na čestnom mieste v byte. Poteší Sväté písmo opotrebované, s poznámkami na okraji, podčiarknutými vetami či slovami.

Priateľ spomína ako úspešne a rýchlo vybavil svoju záležitosť na úrade. V čakárni na stole bolo viac denníkov a časopisov a bola tam položená aj Biblia. Prítomní si krátili čas čítaním, ale Biblie sa nik nedotkol. „Siahol som po Biblii, že si niečo prečítam, keď mám čakať. Ako som listoval a čítal, našiel som lístok: Prosím, odovzdajte ho v kancelárii. Nechápal som. Po vstupe do kancelárie, som s úsmevom podal úradníčke lístok. Dozvedel som sa, že som prvý po štrnástich dňoch, čo robia tento pokus. A moja záležitosť bola promptne vybavená.“

Aký mám vzťah k Písmu?

Stalo sa vám, že ste videli si čítať z Písma v dopravnom prostriedku? Možno aj vy nosíte zo sebou vreckové Písmo, aby ste si z neho vo voľnom čase časť prečítali. Viackrát som videl ľudí nielen v kostole ale aj prírode, počas dovolenky, zo zatvorenými očami rozjímať nad Písmom. Je potešujúce, že sa Písmu venuje pozornosť na rôznych strekách nielen mladých, ale i rodín.

Jedným z krásnych zážitkov z poslednej návštevy Svätého Otca na Slovensku bolo odovzdanie Svätého písma odpísaného ručne. Vďaka, že dnes môže každý človek vlastniť Sväté písmo. Je správne, že nielen čítaniu Svätého písma sa môžeme bez strachu venovať, ale aj jeho štúdiu. Čo tak sa zamyslieť, čo vieme o najprekladanejšej a najrozšírenejšej knihe na svete?

Osobne som sa obohatil na kvíze koncom pôstneho obdobia o Písme svätom. Súťažiaci i všetci prítomní odpovedali na otázky o počte kníh Písma, autoroch, osobách, udalostiach, rôznych súvislostiach, vzťahoch a hodnotách.

Kňaz na záver konštatoval to, čo dávno povedal sv. Hieronym: Kto nepozná Sväté písmo, nepozná Krista. Táto kniha vychovala nejedného svätca. Mnohým otvorila oči duše, ale aj oči tela a reálne začali poznať hodnoty svojho života, udalosti, vzťahov...

Upriamme oči na Sväté písmo, ako sa upriamili oči všetkých v nazaretskej synagóge na Ježiša, keď sa im predstavil ako Mesiáš: „Dnes sa splnilo toto Písmo, ktoré ste práve počuli.“ (Lk 4,21)

Čo sa tak vrátiť k slovám ktorými Boh poučal Jozua: „Nech sa nevzd'áľuje kniha tohto zákona od tvojich úst! Premýšľaj o nej vo dne i v noci, aby si bedlivo zachoval všetko, čo je v nej napísané. Potom budeš mať šťastie a úspech vo svojom podnikaní.“ (Joz 1,8)

/4.nedeľa v cezročnom období/

Sväté písmo učí pravde

Príslovie hovorí: „Pravda je len jedna a nemeniteľná.“ Pýtame sa, prečo je toľko klamstva aj medzi nami? Každý má svoju pravdu. Nielen politici prekrúcajú fakty ako im to vyhovuje, ale vidíme to už u malých detí. „Povedz pravdu a rozbijú ti hlavu,“ hovorí iné príslovie.

Aj Ježiš v nazaretskej synagóge hovorí rodákovi: „Akiste mi pripomeniete príslovie: Lekár, lieč sám seba.“ (Lk 4,23) Ježiš nielen vyhlásil, že je „Pravda“.

Aj medzi nami „veriacimi“ je potrebné učiť sa pravde.

Na obecné zastupiteľstvo prišiel rozhnevaný občan a priniesol Sväté písmo z ktorého začal hlasno čítať príkaz lásky, Desatoro, blahoslavenstvá... Trvalo to dlho. Poslanci a starosta mlčali. Unavil sa. Rozplakal sa. Všetci ho poznali. Hoci skoro denne pristupoval k Eucharistii, radšej sa mu každý vyhýbal. Mal len svoju pravdu. Nepripustil, že sa mýli. V tú noc sa ho dotkla milosť. Dnes je iný človek. Modlitby mnohých, najmä rodiny boli vypočuté.

Prečo sme svedkami toľkých hnevov, napätí, nedorozumení a prečo trpíme mnohými chorobami? Je to aj preto, že viac počúvame seba a nám podobných, a menej oponentov a najmä, že sme prestali počúvať hlas Boha v nás. Pripomeňme si, že Boh hovorí zo Svätého písma. Mnohým čítanie Písma pomohlo pozbaviť sa nepriateľstiev, súdov, sporov a teda hriechov. Je dobré nájsť si čas na čítanie Písma, skôr ako by sme podľahli hriechnym myšlienkam,

vyriekli nespravodlivý súd, vykonal skutok, čo by nás obralo o pokoj, radosť, peniaze, rodinu, priateľov...

Rodákov Ježiša zachvátil hnev, vstali a vyhнали ho z mesta a dokonca chceli usmrtiť. Prečo? Pre ich nepravdu. Neprijali Ježiša, pretože o sebe vyhlásil, že je Mesiáš. Pre nich bol iba jedným z nich.

Diabol, klamár, podvodník, nepriateľ pravdy podniká aj dnes. Ježiš, Boží Syn učí pravde. Kto z nás nepozná boj o pravdu? Duch Svätý nás vedie osvojiť si pravdu, žiť v pravde. Kresťan má sa naučiť uznať si chybu, omyl, vedieť povedať prepáč, odpusť, zabudni. Pilátovi i nám Ježiš hovorí: „Každý, kto je z pravdy, počúva môj hlas.“ (Jn 18,37)

Lož má krátke nohy. Nie je šťastný ten, kto žije v nepravde. Neobohatia peniaze a bohatstvo nadobudnuté nečestne. Nebude šťastia, kde sa vedome a dobrovoľne pácha hriech, hoci sa ospravedľňuje a nazýva iným menom.

Spomínam si na človeka, ktorý nezohol chrbát pred lžou. Mnoho si vytrpel. Bol väznený, šikanovaný, nemohol sa realizovať, až sami tvorcovia lži si uvedomili, že ich vysoko prevyšuje, že je osobnosť... Bol kresťan ktorý sa učil žiť pravdu ako ju podáva Sväté písmo.

/5.nedeľa v cezročnom období/

Navzájom sa potrebujeme

Poznáte to aj vy, že vás niekto «podržal nad vodou»? Na to stretnutie nemôžete zabudnúť? Ten človek má vo vašom srdci čestné miesto? Stačilo pár slov alebo pohľad, jemný dotyk ruky... A vtedy na čo sme sa necítili samy, nedôverovali si, chýbala odvaha a nastala zmena. Slnko vyšlo spoza mrakov. Život sme objavili v iných hodnotách. Prečo nám dnes pri spomienke vypadnú slzy, slzy radosti, šťastia...?

Na pohreb starého pána učiteľa prišla nielen celá dedina, ale prišli aj viacerí čo chodia domov len na Vianoce. Vďačnosť im vtlačila slzy do očí pri jeho rakve. Žil pre nich svoje povolanie učiteľa.

Dostal som list, aby som odslúžil svätú omšu na poďakovanie za podnikateľa. List písali zamestnanci. Písali, že prevádzka sa dostala do ťažkosti. Majiteľ viac pre nich ako pre seba podnikal kroky, aby ich rodiny mali z čoho žiť. V liste stálo: Prosíme Pána Boha, aby mu naďalej žehnal.

Byť človekom, kresťanom nie tak jednoduché a ľahké. Boh nás však k tomu vyzýva.

Ježiš povedal Šimonovi po rybolove: „*Neboj sa, odteraz budeš loviť ľudí.*“ *A keď pritiahli lode k brehu, opustili všetko a išli za ním*“ (Lk 5,10-11).

Zmenilo sa niečo od čias Krista v láske k blížnemu? Podržať niekoho nad vodou je ľudské a kresťanské. Nie je to aj naše poslanie?

Žiakom začína nový školský polrok a študentom nový semester. Život každému z nás prináša nový začiatok. Čo tak odložiť strach, predsudky, vypočítavosť a začať ako apoštol Peter? Genezaretské jazero, ryby, siete, zamenil za ohlasovanie evanjelia Židom.

Jozef kardinál Tomko viackrát vyzval Slovensko, aby ponúklo svetu misionárov. Slovenskí misionári robia česť, dobré meno národu a cirkvi. Veriaci rodičia by si mali uvedomiť, že ich deti by sa nemali postarať len o nich v starobe, ale mali by ich ponúknuť cirkvi vo svete ako misionárov.

Rehoľná sestra si spomína ako sa v rodine modlievali šesť desiatkový ruženec. Rodičia neprezradili deťom aj keď sa pýtali prečo? „Dnes viem, že šiesty desiatok bola ponuka Bohu, ak je to vôľa Božia, aby jedno z ich detí sa zasvätilo Bohu.“

Každý sa môžeme modlitbou, obetou, životom zaangažovať za rozšírenie Božieho kráľovstva na zemi.

Navzájom sa potrebujeme.

/6.nedeľa v cezročnom období/

Oči s vďakou upreté na Rím

Na mape sveta je len jedno Slovensko. Aké si Slovensko? Aj vďačné. I za tretiu návštevu Svätého Otca na Slovensku.

Ján Pavol II. počas svätej omše v Bratislave – Petržalke povedal: „Slovensko, nikdy sa nehanbí za evanjelium. Chrán si ho vo svojom srdci ako najcennejší poklad, z ktorého môžeš čerpať svetlo, silu do každodenného života.“

Aj Rím je len jeden. Mnohí pútnici aspoň pri prvom pohľade na Baziliku sv. Petra sa neubránia slzám. Prečo? Nie pre chrám, nech by bol akokoľvek veľkolepý, ale srdce veriaceho kresťana katolíka prežíva blízkosť nástupcu sv.

Petra apoštola.

Aj pápež je len jeden. Jeho oči sa upierajú na nás. Ako Ježiš pri pohľade na učeníkov predniesol „blahoslavenstvá“, tak Ján Pavol II. nám pripomenul ako pútnik evanjelia: „Vedzte, drahí moji, že pápež myslí na každého z vás a za všetkých sa modlí.“

Odozva? Profesor histórie z Trnavy zo slzami v očiach povie: „To si nik z nás neuvedomuje, čo sa vlastne deje, keď námestník Ježiša Krista prichádza!“ Aj pápež sa poďakoval Bohu za milosť, že mohol podniknúť apoštolskú cestu na Slovensko.

Kto má oči upreté na Krista pochopí slová biskupa ktoré povedal v Banskej Bystrici: „Pred vami Svätý Otče, stojí socha Nepoškvrnenej, ktorá je trvalým svedkom toho, že Boh nikdy neopúšťa svoj ľud. V roku 1964 navštívil toto mesto Nikita S. Chruščov a preto bola socha odstránená za múry mesta... Keď sa spomínaný mocnár vracal do Moskvy bol odvolaný z funkcie.“

Vďaka patrí pápežovi za výzvu v Rožňave: „Buďte dobrou a úrodnou pôdou.“ Vďaka za príklad aký vidíme na pápežovi, ktorý nesie kríž choroby a staroby.

Vďaka za blahorečenie biskupa Vasil'a Hopku a rehoľnej sestry Zdenky Schelingovej.

Pred očami máme posledné stretnutie zo Svätým Otcom, ktoré sa uskutočnilo na sídlisku budovanom bez kostola. Dnes naše sídliska majú kostoly. Aj za to patrí vďaka pápežovi ktorý má tiež zásluhu, že padli ostnaté zátarasy, že máme náboženskú slobodu...

Muž keď prosí kňaza po rokoch o sviatosť zmierenia vysvetľuje. „Keď pápež cestoval do Trnavy, vyšiel som len zo zvedavosti pred dom. Stál som sám. Auto s pápežom spomalilo. Pápež sa na mňa zadíval a požehnal ma.“

Právom sa oči veriacich Slovenska s vďakou upierajú na Rím.

/6.nedeľa v cezročnom období/

Áno šťastiu

Boh i svet ponúkajú šťastie ale i beda. Život je krátky a je potrebné konať. Kritéria šťastia sú rôzne. Je možné, že by niekto nechcel byť šťastný? Ponuka ako sa stať rýchlo šťastnými je pestrá. Stávkové kancelárie nebývajú prázdne. Tikety, lósy, súťaže, akcie, herne... volajú, provokujú, mýlia... Zabúdame, že aj nás sa môže dotýkať „beda vám“.

Čo si myslieť pri slovách: „Požičaj mi stovku, chcem si kúpiť lós.“ „Vráť mi najprv stovku, ktorú som ti včera požičala na chlieb.“

Prieskum prekvapil, že tí čo majú najmenej financií, najviac ich prehrávajú. Aj príslovie môže zavádzať. „Keď sa šťastie unaví, sadne aj na somára.“ Koľko ľudí na Slovensku okrem iného plače, že sa dali nachytať na rýchлом zbohatnutí? Dnes je bezdomovec a včera bol podnikateľ.

Ježiš sa nám stal bratom, aby nás naučil byť „blahoslavenými“ a aby raz nikomu ako Sudca nemusel povedať, „beda“. Život je dar ktorý dáva Boh. Strojcom šťastia je človek sám. Rozhodujeme o svojich výhrách i prehrách. „Požehnaný človek, čo dúfa v Pána, Pán bude jeho nádejou“ (Jer 17,7).

Jeden z najväčších boháčov sveta sa obliekol za žobráka, aby osobne spoznal, ako je to nemať nič. Zmenilo to jeho život? Nie!

Ježiš - Boh sa stal človekom, aby sme mali večný život. Mení evanjelium náš život? Blahoslavenstvá môžu byť svetu bláznivé, nezmyselné, neurodzené a vtedy platí, beda. Kto v blahoslavenstvách spoznáva múdrosť a spravodlivosť od Boha, posväcuje sa nimi, toho sa výstraha netýka.

Kristus učí, aby sme nevideli len seba. Náš vzťah k druhým rozhodne o odmene či treste. Ježiš kladie dôraz, aby sme využili rozum a slobodnú vôľu na získanie večného života. Za jednotlivými myšlienkami, slovami a skutkami sú naši bratia a sestry. Pripomínajú to slová: „Kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce“ (Mt 6,27). Obzrime sa okolo seba a v duchu blahoslavenstiev pokračujme ako kresťania.

Päťčlenná rodina sa počas celého roka zrieka v piatok večere. Tých päť tisíc korún tvorí základ pre anonymné praktizovanie blahoslavenstiev. Spoločne sa rozhodujú koho a ako urobiť šťastným. Robia to v duchu kresťanskej lásky. Naučili tomu aj svoje deti. Každý z nich vie niečo osobne naviac pripojiť.

Svet potrebuje praktizujúcich svedkov blahoslavenstiev. Svet je krásny, keď vieme urobiť iných šťastnými. Žijeme len raz a rozhodujeme o svojej večnosti. Ježiš preto potrebuje naše srdce, hlavu, ruky, nohy ...

/7.nedeľa v cezročnom období/

Byť milosrdný

Na nikoho sa nehnevám, s nikým sa nesúdim a s každým mám pokoj! Podobné vyhlásenia nie sú zriedkavé. Okolie sa však pýta: prečo teda neodpovedajú na pozdrav, prečo sa robia slepí, neodpíšu, vyhýbajú sa stretnutiam...? Patrí ešte hnev medzi sedem hlavných hriechov?

Ježišove slová právom vyvolávajú mnoho otáznikov, diskusií a názorov. Ako reaguje moje vnútro na slová: milujte svojich nepriateľov; dobre robte tým, čo vás nenávidia; žehnajte tých, čo vás preklínajú; modlite sa za tých čo Vás potupujú... Áno, spytovanie svedomia je potrebné a povedať: Bože, buď milosrdný mne hriešnemu!

Pohľad na Ukrižovaného pomáha žiť slová: milujte svojich nepriateľov; buďte milosrdní; nesúďte a nebudete súdení; odpúšťajte a odpustí sa vám...

Keď 30. júna 1946 po norimberskom procese prevážali Rudolfa Hössa a na železničnej stanici v Krakove ľudia spoznali kata, nikto po ňom nehodil kameň, nikto mu nenapľul do tváre. Prečo? To bolo pohnútkou na spomienky, že chcel byť kňazom, veľkým človekom a stal sa jedným z najväčších zločincov. Spovedné tajomstvo zahalilo tajomstvo tohto človeka.

Ježiš učí milosrdenstvu. Kto z nás má právo milosrdenstvom pohrdáť? Naopak. Potrebujeme sa navzájom zbližovať, vypočuť, dať si vec vysvetliť, poučiť sa, hľadať to, čo nás spája a nie čo nás rozdeľuje.

Končí sa obdobie maškarných plesov. O polnoci je zvykom, že dochádza k odmaskovaniu. Prichádza k prekvapeniam. Masky môže pomýliť. Za maskou sa skrýval iný človek, ako sme predpokladali. Približuje sa stretnutie, kedy si každý sám bude musieť dať dole masku svojho života. Je správne žiť bez masky.

Okolie od kresťana právom očakáva milosrdenstvo. Predstierať milosrdenstvo uráža Boha, mylí tých ku ktorým sme poslaní a nám neosoží, ale spôsobuje škodu.

Bol som pri umierajúcej rehoľnej sestre. Usmievala sa. Na otázku, prečo? Odpovedala. Celý život som sa snažila nesúdiť, odpúšťať, a keď sa chystám stretnúť s Ježišom, verím, že budem svedkom slov: „*Lebo akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám*“ (Lk 6,38).

Obdarujme svoje okolie svojím životom v zmysle slov Pána Ježiša: „*Buďte milosrdní*“ (Lk 6,36).

/Prvá pôstna nedeľa/

Pokušenie

Je na svete niekto, kto by nepoznal obsah tohto slova? Ako sa od seba odlišujeme, tak sme iní, keď na nás doliehajú pokušenia. Vieme, že pokušenie nie je hriech? Aká je genéza hriechu?

Zvedavosť ma priviedla do herne. Pozoroval som mladého muža ako hral na automatoch. Keď zo stroja vypadávali mince, zvláštnym víťazoslávnym pohľadom sa pozeral okolo seba. V zapätí stroj pohltil všetky mince. Oči, správanie rúk, nôh prezrádzali, že ide o nešťastného človeka. Kedy začal tento stav?

Koľko ľudí podľahne zvedavosti a túžbe po niečom na pohľad nevinnom, peknom, príjemnom, vzrušujúcom... Myšlienka, mne sa nič zlé nemôže stať, sa stáva osudnou. Pýcha, falošné sebavedomie a absencia sebakritiky sú začiatkom pádu. Pokušeniu lakomstva sa dá predísť dobrou výchovou. Úcta k vlastnému telu a telu svojho blížneho sa prejavuje aj silou prepnúť televízny kanál, odvahou milovanej osobe povedať „nie“, nesiahnuť po ničom, čo by urazilo stud... V každom veku skromnosť obohatí, nie vyzdvihované ja. Vedieť ponúknuť niečím iným ako alkoholom, je spoločensky prospešnejšie. Aj počítať do sto v hneve viac pomáha, ako hneď povedať svoj názor. Urobiť čo sa žiada, je krajšie, ako poznámka, že keby lenivosť kvitla...

V kostole na začiatku pôstnej doby viacerých prekvapila výveska. Obyčajné väčšie zrkadlo a nad ním nápis: Chráň si tvár a dušu pred pokušením.

Čo má spoločné pokušenie s adrenalínovými športmi? Kto si vie chrániť zdravie duše i tela? Mnohí by už radi dali nohu dole z plynového pedálu, ale... Už nikdy by si nestrekol do žily to „svinstvo“, ale... Vie, čo by povedal rodičom, manželke, deťom, priateľom, ale... Koľko románov, drám by napísali tí, čo neodolali pokušeniu? Kto spočíta hektolitre slz najdrahších pre tých, čo neodolali pokušeniu? Koľko financií stoja spoločnosť zariadenia pre tých, čo neodolali pokušeniu, aby pomohli vrátiť sa do normálneho života?

Kedysi nad hlavami vodičov v mnohých dopravných prostriedkoch vysievali letáčky s prosbou usmiatej deti: Otecko, vráť sa nám zdravý!

Pomôžeme jednému bratovi, sestre v pôstnej dobe vrátiť sa z cesty hriechu, ktorá sa začala obyčajným nezvládnutým pokušením. Nech v boji proti pokušeniu nikto nie je sám. Spojme sa, bratia a sestry, rodiny, farnosť... Ježiš je s nami. Učí nás zvíťaziť nad pokušiteľom - diablom modlitbou, pôstom a pokáním.

/Druhá pôstna nedeľa/

Stretnutie

Túžime sa s niekým stretnúť? Chce sa niekto stretnúť s nami? Náhody neexistujú. Dovoľme Bohu stretnúť sa s nami.

Keď Ježiš „vzal so sebou Petra, Jána a Jakuba a vystúpil na vrch modliť sa“ (Lk 9,28b), apoštoli nevedeli, že budú svedkami stretnutia keď uvidia Ježiša v jeho sláve, ako sa rozpráva s Mojžišom a Eliášom. Vtedy boli oslovení: „Toto je môj vyvolený Syn, počúvajte ho“ (Lk 9,35).

Je čas vystúpiť na vrch. Rôznym spôsobom sme všetci pozývaní na stretnutia s Ježišom počas pôstnej doby. Podstatné je, že sa chceme stretnúť s Božím Synom. Nájsť si čas na stretnutie s Ježišom môže niekomu zo začiatku spôsobovať ťažkosti. Veľmi rýchlo však spoznáme, že stretnutie s Ježišom nás obohacuje.

Istý môj starší priateľ si spomína: „Po absolvovaní základnej vojenskej služby som sa ocitol na križovatke svojej viery. Vedomosti o viere som mal slabé. Rady rodičov u mňa vyvolávali pravý opak. Majster, ku ktorému som nastúpil do práce, mi raz neviem prečo, na začiatku pôstnej doby povedal: Modli sa celý pôstny čas za seba a vykonaj si spoveď. Poslúchol som. Do smrti nezabudnem na Veľkú noc v tom roku. Spoznal som silu, ktorú dáva stretnutie s Ježišom. Ježiš zmenil môj život. Každý rok sa teším na pôstnu dobu, najmä na farské stretnutia pri modlitbe krížovej cesty. Tieto stretnutia ma najlepšie pripravujú na stretnutie so zmŕtvychvstalým Ježišom na Veľkonočnú nedeľu.“

Pôstna doba sa dá využiť na plnenie Božej vôle. Vyskúšajme, či sa dokážeme viac a pravidelne stretávať s Ježišom pri modlitbe. Vieme si predstaviť pôstny čas ako vedomé a dobrovoľné zriekanie sa nielen mäsa, ale i dovolených a príjemných vecí? Premýšľajme, čím môžeme obohatiť svoje stretnutia s ľuďmi.

Prijmite niekoľko svedectiev tých, ktorým stretnutia s Ježišom zmenili život. „Pôstna doba prežité s Ježišom je začiatok môjho nového života. Pozbavil som sa nepríjemného zlovyku.“ Iný hovorí, že počas pôstnu sa učil počúvať Ježiša, a dnes už nemá ťažkosti počúvať aj iných. „Ježiš ma naučil v pravý čas vedieť mlčať i hovoriť.“ Žena v rokoch sa vrátila k manželovi a deťom po veľkonočnej sviatosti zmierenia.

Úprimne sa stretávať s Ježišom, počúvať Boha vo svojom srdci a urobiť všetko čo žiada je náročné. Boh bohato odmeňuje dobrú vôľu človeka. Je správne, že na stretnutie ku ktorému všetci smerujeme v hodine smrti, sa v pôstnej dobe chceme pripraviť stretávaním s trpiacim Ježišom.

Pôstna doba je Boží dar. Sprostredkúva nám ho Cirkev. Trpiaci a ukrižovaný Ježiš sa túži s nami stretnúť. Rozjímanie nad utrpením a smrťou Ježiša Krista aj nás obohatí novým životom.

/Tretia pôstna nedeľa/

Pokánie

Skúsme sami pre seba niekoľko minút rozprávať o pokaní. Ak sa nechceme pretvarovať, musíme uznať, že pokánie sa bytostne dotýka nášho života. Je čas nehladať chyby, omyly, hriechy len na druhých, ale aj na sebe. Je ťažké priznať si, že nie som až tak dokonalý, ako s tvárim, vystupujem pred inými, či ako si nahováram. Je to však ľahšie, ako si vypočúť od iných ako nás vidia.

Muž v rokoch, kresťan, vydal svedectvo na tému „pokánie“: „Denne si mením košeľu, prádlo. Denne mám čas na hygienu tela. Musím. Žijem v kultúrnej spoločnosti. Chcem dodržiavať spoločenský bontón. Viem čo mám, čo musím, čo môžem a viem aj prečo. Žijem v prostredí, kde sa práši, kde padajú kyslé dažde, že sa pohybujem v smogu. To robím pre svoje telo. A duša? Duša nie je menej ako telo. Uvedomujem si následky dedičného hriechu. Preto nie iba teoreticky viem o siedmych hlavných hriechoch, deviatich cudzích hriechoch, hriechoch proti Duchu Svätému, hriechoch proti hlavnému príkazu lásky... Preto si pravidelne si spytujem svedomie, pristupujem ku sviatosti zmierenia a vedome a dobrovoľne konám pokánie.“

K pôstnej dobe patrí pokánie. Avšak k slovám: „Pamätaj, že si prach a na prach sa obrátiš,“ patria aj slová: „Kajajte sa a verte evanjeliu!“ Teda v pokaní máme vidieť aj radostné učenie Cirkvi. Ježiš z lásky ku každému človeku podstúpil utrpenie a smrť. Tohtoročný pôst nech je svedectvom, že vieme konať pokánie. Ježiš vystríha tých, ktorí nebudú robiť pokánie, že zahynú.

Nie je to strata času venovať pozornosť hriechom druhých, keď im nechceme pomôcť pokáním? Naše pokánie môže pomôcť aj druhým. S pojmom pokánia sa spája tiež pojem cesty. Cestu si môžeme pomýliť, môžeme ju stratiť, môžeme z nej zísť, a vtedy sa treba na ňu vrátiť, vrátiť sa do správneho smeru. Koľkí si až po rokoch uvedomujeme ovocie pokánia, ktoré za nás konali iní. Preto dnes my konáme pokánie nielen za príbuzných, ale i za menej známych z pracoviska, spolužiakov, susedov...

Cesta svätosti je zhodná s pokáním. Náš správny prístup k pokániu môže osloviť aj iných. Pokánie nepatrí len do kostola, či súkromia. Podľa svojich možností, o pokánie je potrebné hovoriť a snáď aj iných inšpirovať príkladom. Svet potrebuje svedkov, ktorí sa neboja osloviť a vyzvať svoje okolie na pokánie. Nedajme sa však ovládať domýšľavosťou. Právě pokánie a svätosť nie sú celkom neuvedomelé. Uvedomelé musí byť naše úsilie, aby sme konali v zhode so slovami vinohradníka ktorý o figovníku, ktorý neprináša ovocie a ktorý preto má byť vyťatý hovorí: „Pane, nechaj ho ešte tento rok. Okopem ho a pohnojím. Možno nabudúce prinesie ovocie. Ak nie, potom ho vytnieš“ (Lk 13,8-9).

/Štvrtá pôstna nedela/

Zodpovednosť navzájom za seba

Prečo pri hriechoch iných cítime výčitky svedomia aj u seba? Prečo čakáme od iných, aby sa napravili? Máme ich radi a prajeme si, aby boli spasení. Je na mieste túžiť aj po zdokonalení a obrátení seba a po svojej spáse.

Svätiteľ mi pri vysviacke na kňaza povedal: „Pamätaj, že do neba nepôjdeš sám. Pôjdu s tebou aj tvoji veriaci. Pamätaj, že ani do pekla nepôjdeš sám. Pôjdu s tebou aj tvoji veriaci.“ Raz som položil svojim veriacim rečnícku otázku: „Kto z vás chce ísť so mnou do pekla?“ A čo som nečakal, od veriacich zaznelo niekoľko spontánnych odpovedí: „Nie! „Do pekla nie!“

Aké je to požehnanie mať vedľa seba ľudí, ktorí pracujú nielen na svojej spáse, ale ktorým nie je ľahostajná ani naša spása. Je to výzva konať podobne. Je to šťastie, keď sa vracia márnوترatný syn k Otcovi? Zaiste áno!

Človek musí pre svoj hriech spoznať až horkosť, blen a dno svojho pádu. Boh je však dobrý! „Boh je láska“ (Jn 4,16). Otec z evanjelia je dobrý. Pozerá do diaľky, smúti, ale dáva nádej. Dvere jeho srdca sa nezavreli. Jeho náruč je otvorená. Otec čaká. Je to milosť a dar, keď si človek uvedomí, čo stratil, čo mal v dome Otca. Chce a túži opäť žiť. Prvý krok späť je najťažší. Aj keď sa svedomie ozýva, či ma príjme aspoň za sluhu do svojho domu? Odpustí mi? Pozrie ešte na mňa? Predsa sa ponáhl'a! V srdci zostala spomienka na dobrého otca. Verí, že ho príjme. A otec? Správanie otca prekvapuje. Je skutočne „otec“. Podobenstvo o márnوترatnom synovi možno nazvať aj podobenstvom o „najlepšom otcovi“. Ďakujme Ježišovi, že nám takto predstavil svojho a nášho nebeského Otca.

V našom národe je aj dnes veľa nezáujmu jedného o druhého. Hriech nás nielen rozdeľuje, ale pre hriech sa aj od seba vzdiaľujeme. Uvedomujeme si, že ak chceme prežiť hodnotne veľkonočné sviatky zmŕtvychvstania Pána Ježiša, musíme sa správať opačne ako brat márnotrátika, ktorý bol stále s otcom. Tešme sa, keď vidíme pristupovať ku sviatosti zmierenia čo najviac bratov a sestier a medzi nimi snád' aj tých, ktorí roky nemali na to síl alebo odvahy. Modlime sa, aby mali dôveru v Božie milosrdenstvo. Boh je skutočne ten najlepší Otec! On miluje každé svoje dieťa. On miluje márnotrátich synov i tých, čo vytrvali pri ňom stále. Či takýto pôstny čas nie je krásny?

Ak sme podobní bratovi márnotrátneho syna, urobme čo urobil otec z evanjelia. Navštívme svojho brata skôr, ako pristúpime ku veľkonočnej sviatosti zmierenia. Ak chceme, aby nám bol Boh milosrdný, preukážme si najskôr milosrdenstvo navzájom. Ak som ja márnotrátnym synom, viem čo mám urobiť? Ježiš si praje, aby sme boli zodpovední navzájom za seba.

/Piata pôstna nedeľa/

Odpustenie

Vieme si oceniť slová ako: prepáč, zabudni, odpusť, nehnevaj sa...? Nasledovať by mal život, v ktorom by malo vidieť, že neostalo len pri slovách. Neostalo len pri slovách v našich pôstnych predsavzatiach? Ak nie a aj keď áno, prežime vrcholiacu pôstnu dobu ako sa na kresťanov patrí.

Nie som „márnotrátny syn“, „márnotrátna dcéra“? Ľudia v okolí môžu o našich chybách a hriechoch rozprávať, ale škoda, že nám nevenujú slovo lásky. Urobme všetko, aby sme v týchto dňoch osobne prežili Ježišove slová: „Ani ja ťa neodsudzujem. Chod' a už nehreš“ (Jn 8,11)!

Žena po spovedi sa pýta manžela: „Čo ti povedal kňaz?“ Muž sa s pokojnou tvárou pozrel na manželku. „Keď som sa vyznal z hriechov, spýtal som sa kňaza: „Čo si teraz myslíte?“ Kňaz sa pozrel na mňa, a s pokojným úsmevom mi povedal: „Ďakujem Pánu Bohu, že ste prišli a dobre sa vyspovedali. Ježiš vás má veľmi rád. Myslíte si, že som chytil veľkú rybu?“

Žena pristihnutá pri hriechu nečakala od Ježiša odpustenie. Čo nám viac osoží? Moralizovanie alebo skutočná pomoc? Ježiš chce zachrániť každú dušu, pristihnutú pri hriechu i tú, ktorá skrýva svoje hriechy a hrá divadielko svätca.

Veľkonočné odpustenie prinesie ovocie tomu, kto oslovujúco dovolí

vstúpiť Ježišovi do svojho života. Odpustenie je aj prevencia do budúcnosti, viac si ceniť a chrániť poklad-čistotu srdca. Uvedomovanie si, že s každým z nás a v každom veku, postavení sa niečo deje, že máme ľudské telo a v žilách krv, a preto potrebujeme odpustenie.

„Prečo chodím pravidelne k sviatosti zmierenia?“ Odpovedá kolegom muž v rokoch: „Pretože poznám sám seba a keby som nespolupracoval s odpustením a pomocou od Pána Boha, stalo by sa zo mňa zúrivé zviera, bol by som ten najhorší človek. Boh mi znova a znova pomáha a ja pracujem na sebe.“

Kto sa nenaučí bojovať, prehráva. Kto sa s ohňom zahráva, zaiste sa popáli. Naši svätí bratia a sestry žili život podobný nášmu s tým, že sa naučili spolupracovať s Ježišom, ktorý ponúka každému svoje odpustenie. Nie je to výzva k príprave na sviatky zmŕtvychvstania Pána Ježiša? Sv. Augustín pred svojím obrátením povedal: „Neučení vstávajú a zmocňujú sa neba, a my so svojou múdrosťou bez srdca, sme hlboko ponorení do žiadostivosti tela a krvi!“ Utiekol som von, chvel som sa a v duši mi ktosi hovoril: „Ako dlho ešte? Stále len zajtra? Prečo nie dnes?“

Dovoľme Ježišovi aby aj nám povedal: „Ani ja ťa neodsudzujem. Chod' a už nehreš“ (Jn 8,11).

/Druhá veľkonočná nedeľa/

O pokoji

Katechéta položila žiakom otázku: Ktoré prvé slovo po zmŕtvychvstaní povedal Ježiš učeníkom? Zdvihli sa viaceré ruky. Ich odpoveď bola správna: „Pokoj vám“ (Jn 20,19)! O pokoji je aj oznam anjelov, pastierom v Betleheme: „Nebojte sa!“ (Lk 2,10), a zároveň vyslovili želanie: „A na zemi pokoj ľudom dobrej vôle“ (Lk 2,14). Už v Starom zákone prorok Izaiáš predstavuje Ježiša ako „Knieža pokoja“ (9,5). Slovo „pokoj“ je jedno z najčastejšie sa vyskytujúcich v Písme. Všetci vieme prečo?

Čím by sme mohli jedným slovom charakterizovať naše časy? Súhlasíte so mnou, že je to nepokoj? Žijeme v epoche strachu. Človek sa bojí samého seba. Bojíme sa ľudí. Veľa je najrozmanitejších ľudských obáv a veľa ich príčin. Najmä strach o budúcnosť a strach pred smrťou.

Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní apoštolom trikrát pripomína: „Pokoj vám“! Ježiš si praje nie nepokoj! Vyzýva nás, aby sme do Neho vložili celú svoju

nádej. Vďaka Tomáš, že si vyriekol podmieňujúce slová. Odpusť Tomáš, že sme ti dali prívlastok „neveriaci“. Prečo? Pre Ježišove slová: „Blahoslavení tí, čo nevideli a uverili“ (Jn 20,29).

Stáli ste už pri zomierajúcej mladej matke? Keď ju kňaz pripravil na stretnutie s Ježišom – Sudcom, už necítila nepokoj v srdci, čo bude s deťmi, manželom. Jej smrť bola pokojná. Uverila Kristovým slovám: „Pokoj vám!“

Kto a čo dáva silu veriacim v ich chorobách, skúškach...? Ježiš a slová: „Pokoj vám!“

Chce niekto tvrdiť, že hriech, nepokoj, viac obohatia svet i jednotlivca ako pokoj?. Slová: Pokój – Friede – Peace – Pace – Paix – Shalom – Mir – Mier, je potrebné spojiť s tým, čo môže dať jedine zmŕtvychvstalý Ježiš. Keď sa nás zmocňuje nepokoj, keď pociťujeme pokušenie na hriech, keď zabúdame na hlavný príkaz lásky, zadívajme sa na Kristove rany. Ježiš si ponechal aj na oslávenom tele rany ktoré sme mu my ľudia spôsobili. Prečo? Aby sme nezabudli, že „blahoslavení tí, čo šíria pokoj, lebo ich budú volať Božími synmi“ (Mt 5,9).

Keď žijeme so zmŕtvychvstalým Ježišom, prestaňme sa báť. Začnime žiť nový život, kde Kristov pokoj bude dominantný. Dovoľme, aby Kristov pokoj naplnil každého človeka i celý svet, moje vnútro i našu rodinu. Kristovým pokojom obnoviť všetko, to čo je na zemi!

Vieme si chrániť svoje bohatstvo hmotné i duchovné. Správne, že bránime si to, čo nám právom patrí. Vieme, že život v pokoji je bohatstvo jednotlivca i všetkých ľudí dobrej vôle. Správajme sa preto k pokoji zodpovedne.

/Tretia veľkonočná nedeľa/

Ježiš sa pýta na našu lásku

Koľko krát si hovoril svojej manželke, hovorila svojmu manželovi, o svojej láske? Kedy to bolo naposledy? Akým spôsobom to bolo povedané? Prečo máme tomu druhému hovoriť o láske? A vôbec pýtame sa či nás má ešte rád, rada? Je potrebné sa pýtať na lásku? Bez lásky sa nedá budovať manželstvo. To by bol dom postavený na piesku.

Kto spoznal život bez lásky, vie hovoriť o zvláštnej bolesti. Myslím, že aj ten najtvrdší človek aspoň raz v živote zatúžil po láske. Za láskou sa ukrýva mnoho

postojov šťastného života i tragédii. Láska nie je záležitosť len pominuteľného sveta, ale sa dotýka i večnosti. Ján apoštol, miláčik Ježiša píše: „Boh je láska; a kto ostáva v láske, ostáva v Bohu a Boh ostáva v ňom“ (1 Jn 4,16).

Ježiš sa právom Petra tri krát pýta či ho „miluje“ väčšmi ako ostatní apoštoli. Peter ktorý ho na Pilátovom nádvorí tri krát zaprel, vyznáva lásku človeka k Bohu. Ježiš nevyčíta Petrovi zradu, naopak poveruje ho úlohou vodcu, učiteľa a brata medzi apoštolmi. Ježiš sa nepýta na jeho vzdelanie, schopnosti, doteraz žitý život, ani to, či už bude verný. Ježiš sa pýta na lásku.

Uvedomujeme si, že aj nás sa pýta Ježiš na lásku, či ho skutočne máme radi? Pretože aj s nami má Ježiš svoj plán. Každého z nás v živote oslovuje. Pozýva nás za sebou ako kňaza, rehoľnú sestru, pozýva do manželstva, pozýva aby niekto zostal slobodný. Ježiš sa ma pýta: „Miluješ ma?“ Ako znie moja odpoveď? Peter nevedel a nevieme ani my, čo nám Ježiš pripravuje. Stačí nám tá istá výzva ako Petrovi? „Pod' za mnou!“ O Petrovi vieme čo prežil a ako dokázal dať odpoveď na Ježišove otázky. My i dnes máme zhodnotiť našu lásku k sebe i svojim blíznym. Koľko je v nás lásky a čo treba v tomto smere zmeniť.

Ku kňazovi prišla matka na začiatku pôstneho obdobia. Plakala. Snažila sa svojim štyrom deťom dať rovnakú výchovu. Jediná dcéra je iná ako jej bratia. Nazvala ju nevďačnou, zlou, neznábohom... „Už sa za ňu prestanem modliť, nezaslúži si.“ Po chvíľe ticha kňaz povie: „Prepáčte mi úprimnosť. Vy dcéru nemáte rada!“ Žena s údivom sa pýta: „Prečo?“ Kňaz pokračoval: „Dcéru nemáte rada takú aká je. Chce mať dcéru podľa svojej predstavy. Majte ju rada s jej chybami, neverou voči Bohu nevďačnosťou voči vám...“ Odišla. Výsledok? Matka začala vidieť dcéru ako jej poradil kňaz a dcéra po rokoch počas veľkonočného obdobia pristupovala ku sviatostiam.

Ježišova výzva: „Pod' za mnou,“ vo veľkonočnej dobe má byť výzvou prehodnotiť svoj vzťah k milovaniu Boha, blížneho i seba samého. Zanechajme svoj egoizmus lásky. Zrieknime sa výčitiek o absencii lásky. Prijmeme správny názor na milovanie. Modlime sa za všetkých s ktorými nás má spájať pravá láska. A to všetko z lásky za lásku od zmŕtvychvstalého Ježiša.

/Kvetná nedeľa/

Pašie – Umučenie

Jedno slovo a taký dôležitý obsah pre spásu sveta. V poslednom období sa udalosti okolo smrti Krista dostali na titulné strany novín a časopisov. Pričinil sa o to film režiséra Mela Gibsona, Umučenie Krista. Film údajne rozdelil nielen kritikov ale aj veriacich. Čas ukáže duchovný úžitok.

Na kvetnú nedeľu si pripomíname začiatok víťazného pochodu lásky. Ježiš vedel, že v nasledujúcich dňoch, ako vstúpil sediac na osliatku do Jeruzalema, začala sa zároveň dráma i víťazstvo, o ktorých už aj my vieme. Tam sa stali udalosti, ktoré do konca čias budú stredobodom života sveta a každého jedného človeka. Dve slová sa dotýkajú každého človeka: „Hosanna“ a „ukrižuj!“ Také je srdce človeka, je schopné milovať i nenávidieť. Aj dnes sa odohráva mystérium Ježišovho umučenia, smrti a zmŕtvychvstania. Kristus volá k spolupráci každého človeka. Pred Kristom sa nedá skrývať za masu ľudí. Kristus zomrel za každého. Pašie, opis udalosti umučenia a smrti Krista, to nie je len história, ale aj výzva, aby sme si našli stále miesto pri Kristovi. Pašie sú mementom, že nesmieme byť ľuďmi bez vlastného úsudku. Ježiš nám počas umučenia a smrti prejavil svoju lásku. Ukrižovaný Ježiš je znamením víťazstva.

Ktosi chcel napísať knihu, ktorá by mala len jednu stránku a na nej len jedno slovo a to malo vyjadriť všetko podstatné v živote ľudstva. To, čo bolo nemožné pre spisovateľa, ukázalo sa možným pre Krista. Je to Kristov „kríž“. V ňom je obsiahnutá všetka láska Boha k ľuďom i naša odpoveď. Kríž nás učí úspešne žiť na zemi, aby sme raz mohli prijať večný život ako odmenu. Kríž nám ukazuje istú cestu, aby sme nezablúdili na zemi a prišli do nového života.

Biskup Fulton Sheen rozpráva o svojom zážitku. Bol pozvaný na konferenciu do mesta, v ktorom ešte nebol. Stretol na ulici chlapca a spýtal sa ho na cestu do hotela. Chlapec dal odpoveď a hneď sa ho pýtal, kto je. Povedal, že je biskupom. To nič chlapcovi nehovorilo a preto sa pýtal ďalej: „A čo robíte, čomu sa venujete?“ Biskup hovorí, že otázkou bol tak zaskočený, že až po chvíli dal odpoveď: „Ukazujem ľuďom cestu do neba.“ Chlapec sa zasmial a povedal: „Nepoznáte cestu do hotela a chcete ukazovať cestu do neba?“

Znamená to, že nestačí keď iba vieme ako Ježiš trpel a zomrel. Nestačí len o utrpení Krista rozprávať. Ježiš chce, aby sme ho nasledovali. Keď prijímame obsah pašii ako vec spásy, sme na dobrej ceste. Ukrižovaný Ježiš nám nedá zahynúť.

Neuspokojme sa len s pozdravom k Veľkej noci, ale pomôžme si navzájom prežiť Veľký týždeň v modlitbe, v práci i v utrpení.

/Veľkonočná nedeľa/

Zmŕtvychvstalý Kristus - naša istota

Zamyslime sa nad dvomi náhrobnými nápismi. Prvý: „V pochybnosti som žil, v neistote umieram a neviem, kam sa uberám.“ Druhý: „Uveril som v zmŕtvychvstalého Ježiša a podľa toho som žil. Ježiš je moja nádej.“

Veľká noc, to je víťazný Kristus. Vrcholom nášho kréda sú slová: Verím „vo vzkriesenie tela a v život večný“. Veríme, že tak ako vstal z mŕtvych Kristus, že vstaneme aj my k večnému životu. Znamená to, že po vzkriesení nebude žiť len naša nesmrteľná duša, ale budeme pokračovať v novom živote i v oslávenom tele. To je podstata našej viery. Vo veľkonočné ráno sa rodí nádej, že veľkopiatočné mraky beznádeje sa rozplynú a zmŕtvychvstalý Ježiš zostane naším svetlom, pravdou, istotou. Sv. Pavol preto píše Korint'anom: „Ak nebol Kristus vzkriesený, potom je márne naše hlásanie a márna je aj vaša viera“ (1 Kor 15,14).

Môžeme sa častejšie stretnúť s ľuďmi, ktorí majú ťažkosti veriť vo vzkriesenie. Nie sú to zlí a ani nie zlomyseľní ľudia. Do krízy viery sa môže dostať aj ten, kto sa snaží praktizovať svoju vieru. Počúvame: „Modlím sa, chodím do kostola, i pár krát do roka ku sviatostiam, aj čítam Bibliu...“ Za čias Pána Ježiša farizeji verili vo vzkriesenie, ale saduceji vo vzkriesenie neverili. A Ježiš saducejom vysvetľuje vzkriesenie i vtedy, keď zaútočia vymyslenou udalosťou o žene, ktorú mali siedmi bratia za manželku a pýtali sa Ježiša, ktorému bude patriť žena pri vzkriesení (porov. Mk 12,18-27). Ak nedokážeme zopakovať čo povedal Ježiš saducejom, čo tak si to znova prečítať? Ježiš dáva odpoveď, že viera v zmŕtvychvstanie spočíva na viere v Boha. Veľkonočná nedeľa je najväčším sviatkom Cirkvi a každú nedeľu si túto radosť prehlbujeme, pretože u zmŕtvychvstalého Ježiša nachádzame istotu večného života.

Spomínam si na rodinu priateľov, mali roky ťažkosti, že nemali vodu. Vykopali viacero studní, ale všetko zbytočne. Raz ich navštívil muž, ktorý sa zaoberal hľadaním vody pomocou prútika. Po dlhšom čase, keď sa už zdalo, že nie je nádej nájsť vodu, prútkár povedal. „Tu je voda.“ Povedal i v akej hĺbke a o aký výdatný prameň ide. V napätí kopali. Slová prútkára sa splnili. Už niekoľko rokov majú dostatok vody.

Keď vie človek využiť na dobro to, čo dostal od Boha, Boh ktorý nás miluje, keď sám za nás trpel a zomrel, by nebol našou istotou pre večný život?

Aj dnes posiela Ježiš ľudí, ako Máriu Magdalénu, Máriu Jakubovu a Salome, aby po svojom osobnom zážitku viery s Ježišom, iným ľudom zvestovali

radostnú zvesť o zmŕtvychvstaní Krista. Aj dnes sa máme naučiť ponáhľať sa ako apoštoli Peter a Ján, aby sme sa upevnili vo viere v zmŕtvychvstanie Ježiša. Aj dnes sa máme naučiť počúvať, pýtať sa, otvárať sa učeniu Cirkvi, ako to urobili v tú nedeľu učeníci, čo zo strachu odchádzali z Jeruzalema do Emauz. Aj dnes spolupracujme s Božou milosťou ako apoštoli Tomáš a Šavol. Ježiš sa dáva poznať aj nám. Ježiš je naša istota dnes a istota pre večný život. Verím, Pane!

/Druhá veľkonočná nedeľa/

O pokoji

Katechéta položila žiakom otázku: Ktoré prvé slovo po zmŕtvychvstaní povedal Ježiš učeníkom? Zdvihli sa viaceré ruky. Ich odpoveď bola správna: „Pokoj vám!“ (Jn 20,19) O pokoji je aj oznam anjelov betlehenským pastierom: „Nebojte sa!“ (Lk 2,10), a zároveň spolu s vyspievaním „Sláva Bohu na výsostiach“, vyslovili želanie „a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle“ (Lk 2,14). Už v Starom zákone prorok Izaiáš predstavuje Ježiša ako „Knieža pokoja“ (9,5). Slovo „pokoj“ je jedno z najčastejších sa vyskytujúcich v Písme. Všetci vieme prečo?

Akým slovom by sme mohli charakterizovať naše časy? Súhlasíte so mnou, že je to nepokoj? Žijeme v epoche strachu. Človek sa bojí samého seba. Bojíme sa ľudí. Veľa je najrozmanitejších ľudských obáv a veľa ich príčin. Najmä strach o budúcnosť a strach pred smrťou.

Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní apoštolom trikrát pripomína: „Pokoj vám!“ Ježiš si nepraje nepokoj! Vyzýva nás, aby sme do Neho vložili celú svoju nádej. Vďaka, Tomáš, že si vyriekol podmieňujúce slová: „Ak neuvidím na jeho rukách stopy po klincoch a nevložíim svoj prst do rán po klincoch a nevložíim svoju ruku do jeho boku, neuverím“ (Jn 20,25). Odpusť Tomáš, že sme ti dali prívlastok „neveriaci“. Prečo? Z vďačnosti za Ježišove slová „Blahoslavení tí, čo nevideli a uverili“ (Jn 20,29), ktoré vyriekol, aby teba i nás upevnil vo viere.

Kto a čo dáva veriacim silu znášať utrpenia, choroby a skúšky? Ježišova blízkosť a jeho slová: „Pokoj vám!“

Keď kňaz pripravil zomierajúcu mladú matku na stretnutie s Ježišom – Sudcom, už necítila nepokoj v srdci, čo bude s deťmi, manželom. Jej smrť bola pokojná. Uverila Kristovým slovám: „Pokoj vám!“

Chce niekto tvrdiť, že hriech, nepokoj, viac obohatia svet i jednotlivca ako

pokoj?. Slová: Pokój – Friede – Peace – Pace – Paix – Shalom – Mir – Mier, je potrebné spojiť s tým, čo môže dať jedine zmŕtvychvstalý Ježiš. Keď sa nás zmocňuje nepokoj, keď pociťujeme pokušenie na hriech, keď zabúdame na hlavný príkaz lásky, zadívajme sa na Kristove rany. Ježiš si ponechal aj na oslávenom tele rany ktoré sme mu my ľudia spôsobili. Prečo? Aby sme nezabudli, že „blagoslavení tí, čo šíria pokoj, lebo ich budú volať Božími synmi“ (Mt 5,9).

Ak žijeme so zmŕtvychvstalým Ježišom, prestaňme sa báť. Začnime žiť nový život, kde Kristov pokoj bude dominantný. Dovoľme, aby Kristov pokoj naplnil každého človeka i celý svet, moje vnútro i našu rodinu, nech Kristov pokoj obnoví celú zem! Vieme si chrániť svoje bohatstvo hmotné i duchovné. Správne, že bránime si to, čo nám právom patrí. Vieme, že život v pokoji je bohatstvo jednotlivca i všetkých ľudí dobrej vôle. Správajme sa preto k pokoji zodpovedne.

/Tretia veľkonočná nedeľa/

Ježiš sa pýta na našu lásku

Koľko krát si hovoril svojej manželke, hovorila svojmu manželovi, o svojej láske? Kedy to bolo naposledy? Akým spôsobom to bolo povedané? Prečo máme tomu druhému hovoriť o láske? A vôbec, pýtame sa, či nás má ešte rada, rád? Je potrebné sa pýtať na lásku? Bez lásky sa nedá budovať manželstvo. To by bol dom postavený na piesku.

Kto spoznal život bez lásky, vie hovoriť o zvláštnej bolesti. Myslím, že aj ten najtvrdší človek aspoň raz v živote zatúžil po láske. Za láskou sa ukrýva mnoho postojov šťastného života i tragédií. Láska nie je záležitosť len pomínuteľného sveta, ale dotýka sa i večnosti. Apoštol Ján, najmilší Ježišov učeník píše: „Boh je láska; a kto ostáva v láske, ostáva v Bohu a Boh ostáva v ňom“ (1 Jn 4,16).

Ježiš sa právom Petra tri krát pýta či ho „miluje“ väčšmi ako ostatní apoštolí. Peter ktorý ho na Pilátovom nádvorí tri krát zaprel, vyznáva lásku človeka k Bohu. Ježiš nevyčíta Petrovi zradu, naopak poveruje ho úlohou vodcu, učiteľa a brata medzi apoštolmi. Ježiš sa nepýta na jeho vzdelanie, schopnosti, doteraz žitý život, ani to, či už nikdy nesklame. Ježiš sa pýta na lásku.

Uvedomujeme si, že aj nás sa pýta Ježiš na lásku, či ho skutočne máme radi? Pretože aj s nami má Ježiš svoj plán. Každého z nás v živote oslovuje.

Pozýva nás za sebou ako kňaza, rehoľnú sestru, pozýva do manželstva, pozýva aby niekto zostal slobodný. Ježiš sa ma pýta: „Miluješ ma?“ Ako znie moja odpoveď? Peter nevedel a nevieme ani my, čo nám Ježiš pripravuje. Stačí nám tá istá výzva ako Petrovi? „Pod' za mnou!“ O Petrovi vieme čo prežil a ako dokázal odpovedať na Ježišove otázky. My i dnes máme zhodnotiť našu lásku k sebe i svojim blíznym. Koľko je v nás lásky a čo treba v tomto smere zmeniť.

Ku kňazovi prišla matka na začiatku pôstneho obdobia. Plakala. Snažila sa svojim štyrom deťom dať rovnakú výchovu. Jediná dcéra je iná ako jej bratia. Nazvala ju nevďačnou, zlou, neznajbohom... „Už sa za ňu prestanem modliť, nezaslúži si.“ Po chvíli ticha kňaz povie: „Prepáčte mi úprimnosť. Vy dcéru nemáte rada!“ Žena sa s údivom pýta: „Prečo?“ Kňaz pokračoval: „Dcéru nemáte rada takú aká je. Chcete mať dcéru podľa svojej predstavy. Majte ju rada s jej chybami, neverou voči Bohu, nevďačnosťou voči vám...“ Odišla. Výsledok? Matka začala mať rada dcéru spôsobom, ktorý jej poradil kňaz a dcéra po rokoch počas veľkonočného obdobia pristupovala ku sviatostiam.

Ježišova výzva: „Pod' za mnou,“ vo veľkonočnej dobe má byť výzvou prehodnotiť svoj vzťah k milovaniu Boha, blížneho i seba samého. Zanechajme svoj egoizmus. Zrieknime sa výčitiek o absencii lásky. Prijmeme správny názor na milovanie. Modlime sa za všetkých s ktorými nás má spájať pravá láska. A to z lásky k zmŕtvychvstalému Ježišovi.

/Štvrtá veľkonočná nedeľa/

Modlime sa za duchovné povolania

Štvrtú veľkonočnú nedeľu pápež Pavol VI. v roku 1964 vyhlásil za „deň modlitieb za duchovné povolania“. My ju voláme Nedeľou Dobrého Pastiera. Je dnes nutné a potrebné prosiť o duchovné povolania?

Dospievajúci syn sa pýta po omši matky, prečo by sa on mal modliť za duchovné povolania. Bolo by zaujímavé zistiť, kto a koľko sa modlí vo farnosti za kňaza a za nové povolania. Rodičia, ako by ste reagovali, keby vám vaše dieťa povedalo, že sa chce stať kňazom, rehoľnou sestrou, či rehoľným bratom? K akým myšlienkam a reakciám nás priviedlo, keď sme sa stretli s niekým, kto si vyvolil duchovné povolanie a poznáme ho zo školských lavíc, spolu sme vyrastali a mnohé nás spájalo?

Muža v rokoch po rôznych životných skúsenostiach najviac oslovilo pri návšteve istej farnosti, keď pán, ktorý pred sv. omšou viedol modlitbu povedal: „Pomodlime sa za nášho duchovného otca a za nové povolania z našej farnosti.“ A uvedomil si, že táto farnosť dala a dáva Cirkvi kňazské a rehoľné povolania.

Nie je len frázou, keď poviem, že Bohu zasvätení sú vd'ачní tým, ktorí sa za nich modlia. Iba Boh vie, ako vrúcne sa za kňazov a rehoľníkov modlia ich rodičia. Misionár povedal, že okrem materiálnej pomoci mu v jeho misijnej činnosti najviac pomáhalo, keď dostal list od známych z domova, ktorí písali, že na neho myslia v modlitbe. Zvlášť mu spôsobili radosť modlitby detí a mužov.

Na Slovensku je spolu 2878 duchovných všetkých cirkví, a pôsobí u nás tridsaťdva ženských a dvadsaťtri mužských spoločností. Je to veľa, či málo? Záleží od uhla pohľadu. Ako vníma spoločnosť prínos tých, čo sa zriekli vlastnej rodiny a slobodne sa rozhodli pre duchovný stav? Vždy platilo a platí, že čím viacerí vidia v zasvätených Krista, tým viac si ich jedni ctia a druhí nenávidia. Čím menej žijú podľa Krista, tým bolestnejšie to nesú veriaci, ale tým radostnejšie nepriatelia Krista a Cirkvi. Medzi Dvanástimi bol aj Peter, ktorý zaprel Ježiša; Ján, ktorý bol skôr mladík ako muž, keď ho Ježiš povolal; Jakub, ktorý prvý zomrel mučeníckou smrťou; Ondrej, o ktorom hovorí tradícia, že mal kolená od modlitby tvrdé ako skala; Matúš, ktorého Ježiš povolal ako mýtnika... i Judáš, ktorý sa stal zradcom. Ježišovi pomáhali viaceré ženy. Medzi ne patrila po svojom obrátení aj Mária Magdaléna. Každý z vymenovaných bol osobne povolaný Kristom. Aj dnes Boh volá mnohých do svojej služby v Cirkvi. Túto ponuku môžu slobodne a veľkodušne prijať, potvrdiť svojim „áno“ a svoj život naplniť láskou, akej učí Kristus.

Modlime sa všetci za duchovné povolania, lebo veľa pravdy je na tom, že „veriaci majú takých kňazov, akých si vymodlia“. Tým, ktorí cítia, že ich povoláva Boh, nech rodičia nebránia povedať svoje „áno“. Takú rodinu Boh požehná do tretieho pokolenia.

/Piata veľkonočná nedeľa/

Právo na lásku

Všetci túžime po láske. Chceme byť milovaní. Slovu láska sa ešte nikdy nevenovalo toľko pozornosti ako dnes. A práve dnes je toto slovo často nesprávne vysvetľované i chápané.

Pravá láska to nie sú len úsmevy, stisky rúk, pekné slová..., lebo za úsmevom sa môže skrývať pretváрка, za stiskom ruky úder pod pás a za peknými slovami súdne spory...

Láska sa nedá kúpiť, to by boli vo výhode boháči sveta. Láska sa nedá vynútiť, to by bolo vo svete ešte viac násilia. Láska sa nedá len nájsť, pretože svet by bol plný dobrodruhov.

Pravá láska nie je chvíľková rozkoš, ktorá zabúda na dôstojnosť človeka, ale podaná ruka klesajúcemu, nepripomínanie viny, zrieknutie sa pomsty a túžby odškodniť sa.

Boh, ktorý je Láska, učí láske, ktorá sa dokazuje skutkami. Pravá láska nie je falošný cit, či príjemný pocit, nezaslepuje oči, neklame, nezastiera skutočnosti, nie je cynická či sebecká. Koľko ľudí sa na citovom chápaní lásky oklame. Cit v láske je ako ranná hmla. Láska je niečo viac a krajšie. Láska znamená chcieť druhému dobro a pravé šťastie. Láska bez obety je prázdne slovo.

Kto naozaj miluje, zabúda na seba. Ten, kto zabúda na seba, vytvorí predpoklady pre pravú snúbeneckú, manželskú lásku, panenskú, súrodeneckú, priateľskú či susedskú lásku. Láska nepočíta náklady, vynaloženú námahu, strávený čas a nepýta sa, čo z toho bude mať. Čo krajšie možno povedať: milujú sa celý život čo sú spolu; to sú najlepší susedia; aj ako dospelí súrodenci sú bratmi a sestrami.

Svet potrebuje ľudí každého veku, stavu, postavenia, ktorí to myslia s láskou vážne, konajú nezištne, v skrytosti, obetavo a snažia sa plniť Kristov príkaz: „aby ste sa milovali navzájom“ (Jn 13, 34).

Aj v našom okolí žijú bratia a sestry, ktorí uskutočňujú Kristov príkaz lásky. Medzi mnohými ďalšími tento príkaz vyplnili i manželia, ktorí mesiac po sobáší havarovali, čo malo za následok ochrnutie manželky. Pred nedávnom mali striebornú svadbu. Nemajú vlastné deti, ale ich dom je plný detí, ľudí, lásky.

Ľudia dneška majú právo na pravú lásku. Boh, ľudia a nielen najbližší, potrebujú naše srdce, ruky... celých nás, a my potrebujeme ich. Okrem všetkého ostatného najviac potrebujeme zásluhy pre večný život. Veľkým prejavom lásky je aj to, keď sa modlíme za tých, čo nás predišli do večnosti.

/Šiesta veľkonočná nedeľa/

Učme sa od Ježiša milovať

Kto hovorí o láske, čaká sa od neho, že lásku prejaví aj primeraným spôsobom. Platí to nielen vo vzťahu medzi ľuďmi, ale aj vo vzťahu k Bohu. Podľa čoho poznať kresťana? V známom diele „Ježiš Kristus Superhviezda“, Mária Magdaléna vyjadruje svoje city voči Kristovi ktoré začínajú slovami: „Neviem, ako ho mám milovať...“ Ježiš sám dáva odpoveď: „Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo, a môj Otec ho bude milovať...“ (Jn 14,23). Prečo Ježiš pred svojím odchodom k Otcovi pripomína slová: milovať, zachovávať, veriť, pokoj? Boh, ktorý je láska, chce v každom z nás prebývať. Náš život po krste má byť naplnený opätovaním lásky.

Dnes nedochádza len k devalvácii ľudského slova, ale i citov, a to nielen voči blíznym, ale i k Bohu. Kto miluje, plní kritériá. Zostáva verný slovu, ktoré dal, a aj v citoch, i vtedy, keď si to vyžaduje obete.

Svet neočakáva od kresťana frázy a neuskutočniteľné slová, ale skutky. Dnes už svätá Matka Terézia novinárovi na otázku, čo myslí, že by sa malo zmeniť v Cirkvi, odpovedala. Váš i môj vzťah k Cirkvi. Aby sme ešte viac žili to, čo Ježiš učí.

Svätý Ján napísal, že Boh nás prvý miloval a preto nám poslal Syna, aby nám zjavil svoju lásku. Je samozrejmé, že tí ktorí sa milujú, chcú vedieť o milovanom všetko a zverujú si tajomstvá. Kto miluje Krista, je ochotný zachovávať jeho prikázania, prijímať jeho pravdy, buduje v sebe príbytok pre Boha. O opačnom prístupe k Ježišovi hovorí sen, ktorý ráno rozpovedal muž manželke. „Snívalo sa mi, že som zomrel. Ocitol som sa v krásnej svätyni. Obdivoval som nádhernú architektúru. Všimol som si v strope škaredú dieru. Vypadalo to tak, ako by niekto úmyselne vyrazil chýbajúci kameň. Anjel mi vtedy povedal: „Táto diera je tvoje dielo. Boh ti určil, aby si napravil túto chybu, ale ty sa stále vyhováraš, že nemáš čas, že máš mnoho povinností a starostí.“ – Žena mlčala on pochopil. Vrátil sa k praktizovaniu lásky k Bohu a k blíznym, čo v poslednom čase zanedbával a stále sa na niečo vyhováral.

Všetci sme stvorení pre lásku. Jeden druhého pred Bohom nemôžeme zastúpiť. Kto miluje, má byť milovaný. My, čo si uvedomujeme, že nás Boh miluje, a čo od nás žiada, sme povinní opätovať Bohu lásku. Po čom poznať, že sme kresťania? Po tom, že plníme Kristove poslanstvo lásky a pokoja, že vieme žiť s Kristom aj vtedy, keď Kristus v našom okolí zomiera.

Zamyslime sa a podľa možnosti prejavme lásku k zmŕtvychvstalému Ježišovi cez konkrétneho blízkeho, udalosť alebo vec. To môže byť aj začiatok, že sami začneme viac prijímať svedectvo kresťanskej lásky od iných.

/Siedma veľkonočná nedeľa/

Budovať jednotu

Kedy sme sa boli naposledy prejsť v prírode? Veľkým duchovným obohatením je všimnúť si rozkvitnutú lúku. Mnohé odtiene zelenej farby a rôzne druhy kvetov, ich farba, veľkosť, tvar, vôňa, vytvárajú na lúke jednotu a mnohým pripomínajú Ježišove slová „aby všetci boli jedno ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe“ (Jn 17,21). Môžeme si predstaviť dokonalejšiu jednotu, ako je jednota medzi Bohom Otcom a Božím Synom? Veríme, že Boh je dokonalý a v Bohu je jednota.

Uvedomujeme si bolestnú nejednotu vo svete, národe, okolí. Na aké rôzne delenia pristupujeme. Ak si nedáme pozor, o nás Slovákoch sa bude hovoriť, že keď sa stretneme traja, už máme sedem názorov, postojov, politických strán, že sme nejednotní a to dokonca i vo vzťahu k Bohu. Mnohí sami v sebe nie sme jeden, jedna. Nejde o schizofréniu, ale o hriech. Hriech rozdeľuje a ničí jednotu. Kto pácha hriech, stáva sa otrokom, neslobodným, už nie je šťastným, spokojným, úsmev sa vytráca z tváre.

Správy z domova a zo sveta prinášajú túžbu po jednote a pokoji. I napriek tomu badáme medzi ľuďmi bezcitnosť, ľahostajnosť, násilie... Teší nás snaha o jednotu, ktorá sa prejavuje nielen v politickom, kultúrnom, športovom snažení, ale i náboženskom. Zdá sa, že svet duchovne dozrieva. Potrebujeme si uvedomiť, čo od nás žiada Ježiš. Budovanie jednoty si vyžaduje zásady založené na láske, pravde a spravodlivosti.

Kolegyni, ktorá rozprávala v kolektíve prečo sa rozvádza, žena, o ktorej vedeli, že má krásne manželstvo poznamenala: „Modlíš sa za svojho manžela? Modlíš sa sama za seba? Sľub pred oltárom muža a ženu spája v jeden zväzok. O jednotu sa manželia musia starať celý život. Najlepšie spoločne, ale keď jeden zabúda, druhý musí intenzívnejšie chrániť jednotu. Urobila si všetko ako kresťanka pre vaše sviatostné manželstvo?“

Poznám starostu, ktorý sa pre politikou rozhádanú obec, rodiny, priateľov stal znamením jednoty. Mal to ťažké ako všetci jemu v úrade podobní. K ľudskému prístupu pripojil niečo, o čom nehovoril. Začal sa modliť za svoju obec.

Pred pár rokmi biskup pre potreby diecézy musel z farnosti preložiť mladého a šikovného kňaza. Farnosť vysvetlenie biskupa a ani nového staršieho kňaza neprijala. A dnes? Farnosť duchovne rastie. Kňaz nebuduje farnosť na sebe. Veriaci si uvedomujú, že majú medzi sebou človeka ktorý sa snaží všetkých priviesť k Bohu. Tento názor majú i neveriaci, i veriaci iných konfesií.

Všetci sme zodpovední jeden za druhého. Budovanie jednoty je výsada veľkých ľudí. Boh chce, aby sme si boli bratmi a sestrami. Byť kresťanom znamená životom zrealizovať Ježišove slová „aby všetci boli jedno ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe“ (Jn 17,21).

/Turíce/ **V Duchu Svätom**

Stalo sa zvykom na Turíce umiestniť do kostola brezu. Pohľad na brezu s množstvom lístkov nám má pripomenúť, že skôr spočítame listy ako všetky dobrodenia, ktorých sa nám dostáva v živote od Ducha Svätého. Sedem darov Ducha Svätého vieme vymenovať, ale rovnako si máme pripomenúť milosti, prejavy lásky, požehnania,... ktorými nás Duch Svätý obdarúva.

Kardinál Newman prirovnal Cirkev k vitráži. Kto pozerá na vitrážové okno zvonka, čiže zo svetla do tmy, vidí len obrisy okna. Krásu okna, farby, postavy, umelecké stvárnenie a zručnosť umelcov nevidí. Kto chce vidieť krásu vitráže, musí vojsť do vnútra. Keď pozerá z tmy na vitráž smerom do svetla, vidí jej krásu. Týmto prirovnaním si môžeme pripomenúť známe veci v spojení s Duchom Svätým. Kto pozerá na Cirkev očami zvonka, len ako na ľudský prvok, nemôže Cirkev správne vidieť. Osvojme si pohľad metropolitu Ignatia z Latakie ktorý to vyjadril slovami: „V Cirkvi bez Ducha Svätého je Boh ďaleko, Kristus minulosťou, Evanjelium mŕtvou literou, Cirkev iba organizáciou, úrad vládnutie, činnosť propagandou, kult oživovaním spomienok a správanie sa kresťansky morálkou neslobodných ľudí.“ Sv. Róbert Bellarmín napísal takúto definíciu Cirkvi: „Cirkev je zoskupenie ľudí, ktorí sú zjednotení vo vyznávaní tej istej viery a zúčastňujú sa na tých istých sviatostiach, dávajú sa viesť na to ustanovenými pastiermi a predovšetkým jedným, a to nástupcom Petra apoštola - biskupom Ríma a celého sveta.“

Pri týchto slovách si uvedomujeme významný okamih Cirkvi, jej založenie. Tak ako založenie Cirkvi sa nestalo naraz, ale Ježiš Cirkev zakladá postupne, uvedomujeme si, že prijať Ducha Svätého nie je jednorázová záležitosť. Uvedomujeme si, že Duch Svätý bude riadiť Cirkev až do konca čias. Ako Duch Svätý riadil apoštolov, čo majú robiť, ten istý Duch Svätý i dnes koná a chce konať aj cez nás. To predpokladá, že budeme žiť bez hriechu, aby sme mohli počúvať Boží hlas v nás, ale aj v Učiteľskom úrade Cirkvi. Duch Svätý nie je čosi statické, ale naopak, je čosi živé, dynamické, čo rastie a mohutnie. On nás oslovuje budovať pokoj, šíriť lásku, dávať nádej, liečiť rany po hriechoch.

Učí nás znova a znova modliť sa, rozprávať sa s Bohom. Ale tiež sa chce modliť v nás. V činnosti k bratom a sestrám Duch Svätý sa prejavuje našou činnosťou akou je: ochota, úprimnosť, spravodlivosť, bez čoho by náš život bol pustý. V týchto skutkoch v nás pôsobí. Je správne, že nechceme mlčať, ale zvnútra svojho srdca nahlas voláme: „Príď, Duchu Svätý a naplň nás svojimi darmi!“ Je správne, že sa snažíme žiť podľa učenia Ježiša Krista a dať sa viesť Duchu Svätému.

Blahoslavený pápež Ján XXIII. keď sa pred smrťou lúčil s biskupom, ktorý ho učil anglicky, povedal: „Odchádzam tam, kde jestvuje len jedna reč, reč lásky.“ Nech aj nás riadi Duch Svätý, nech nás vedie k cieľu, kde budeme žiť večne lásku.

/Najsvätejšia Trojica/

Milované tajomstvo

Aj vy začínate deň po prebudení znamením kríža a ním aj deň končíte? Je pre nás samozrejmou, že znamenie kríža robíme pri odchode a príchode domov, keď si ruku namočíme do svätenej vody? Znamením kríža začíname a končíme každú modlitbu, najmä svätú omšu. S radosťou mi nedávno otec malého chlapčeka ukázal, ako sa jeho syn vie pekne prežehnať. Pri znamení kríža s takou samozrejmou vyslovujeme: „V mene Otca i Syna i Ducha Svätého“. Nie všetci rozumieme týmto slovám o jednom Bohu v troch božských osobách. Boh je najväčšie tajomstvo. Boh sám odhaľuje svoje tajomstvo a praje si, aby človek stvorený na Boží obraz objavoval a prijímal tajomstvo Najsvätejšej Trojice.

Boh je taký jednoduchý, že tajomstvu môže uveriť dieťa a zároveň je tak zložitý, že filozof sa nedokáže k Bohu priblížiť. O Bohu hovoríme, že je tak blízko človeka, že človek je v Bohu a Boh v človeku. Boh je sprava i zľava, zozadu i spredu, je nad i pod človekom a zároveň môže človek cítiť, že ho od neho delia svety. Obraz Boha sa človeku na zemi nepodarí urobiť. A keď som sa spýtal spomenutého chlapčeka, kde je Boh, ukázal na miesto, kde má srdiečko.

Boh v Písme hovorí o sebe, predstavuje sa, dáva nám o sebe dôkazy, ktoré, keď veríme, stávajú sa dostačujúcimi k spáse. Boh si praje, aby sme ho poznávali, milovali a s ním žili.

Nebude na škodu, keď si niečo o tajomstve Najsvätejšej Trojice pripomenieme. Vyznávame, že Boh Otec stvoril svet i človeka z lásky.

Vyznávame, že Ježiš Kristus je Boh a od večnosti je Božím Synom, splodený nie stvorený, ktorý z lásky Boha k človeku sa stal človekom. Vyznávame Ducha Svätého, Ducha lásky Otca a Syna, Ducha, ktorého Syn z lásky poslal k ľuďom.

Môže sa stať, že toto všetko sa ťažko chápe, pretože Boh je väčší než sme schopní porozumieť a vyjadriť slovami. Ľudské slová nestačia na to, aby sme tajomstvo opísali či vypovedali. Ktosi povedal, že ľudské tajomstvo prestáva byť tajomstvom, keď sa prezradí, ale Božie tajomstvo ostáva pre nás tajomstvom, aj keď nám ho Boh stále zjavuje. Ľudským rozumom môžeme pochopiť, že tri Božské osoby nie sú traja bohovia: Ako dĺžka, šírka a výška netvorí tri telá. Ako prameň, potôčik a rieka netvorí tri rieky. Ako sila slnka, ktoré hreje, svieti a dáva život netvorí tri slnká. Ako koreň, peň a halúzka netvorí tri stromy. Ako tvar, farba a vôňa netvorí tri kvety. Ako para, ľad a voda sú vždy vodou. Ako trojlístok d'ateliny je jeden lístok...

Tajomstvo Najsvätejšej Trojice bolo, je a bude tajomstvom. A predsa veríme Ježišovým slovám: „Všetko, čo má Otec, je moje. Preto som povedal, že z môjho vezme a zvestuje vám“ (Jn 16,15).

/11. nedeľa cez rok/

Chod' v pokoji

Na prvý pohľad sa môžeme domnievať, že naše kostoly a my v nich, sú plné pokoja. Nikde na svete sa však nebojuje o pokoj tak intenzívne, ako v kostoloch. Koľko krát od začiatku až do konca svätej omše vedíme boj so sebou. Pri počúvaní textov Písma a homílie si uvedomujeme, ako nám hriech skrižuje cesty života. Keď dokážeme prežiť stretnutie s Ježišom, vieme, že sa nám odchádza z kostola celkom ináč, odchádzame povzbudení, posilnení a pokojní. Vtedy ideme do kostola radi a nemusíme sa k tomu nútiť.

Keď Ježiš hovorí ku nám pri rôznych príležitostiach, „chod' v pokoji“, nechce nijako ospravedlňovať hriešny život nikoho z nás. Uvedomujeme si, že i spravodlivý potrebuje milosť, obrátenie a odpustenie. Spravodlivý nie je ten, kto nepotrebuje milosť, ale ten, kto Božiu milosť prijal. Nezabúdajme, že Cirkev je cirkvou hriešnikov. Máme právo súdiť blížneho? Ježiš si praje, aby sme sa nepohoršovali na hriechoch iných, ale aby sme uznali svoju hriešnosť. Nikto z nás si nemôže odpustiť sám ani jeden hriech. Boh však chce odpustiť každému a všetky hriechy. Je tu však podmienka, aby sme to chceli aj my. Ježiš od nás nežiada, aby sme verejne vyznávali svoje hriechy. Nechce od nás, aby sme robili

scény. Nechce od nás nič materiálne. Chce len jedno. Praje si, aby sme mu k nohám zložili svoje hriechy.

Sv. František Salezský hovorí: „Keď vás aj odsúdia ľudia, Ježiš vás nechce odsúdiť.“ Dodáva: „Môže vás odsúdiť len ten, kto je ďaleko od Ježiša! Ježišov priateľ vás neodsúdi.“

Nezabudnime ale, že Ježiš nám nemôže odpustiť hriechy, keď my nechceme. Preto sme svedkami, že naše hriechy nás oberajú o pokoj, radosť života tu na zemi a istotu pre večný život. Ježiš nám chce odpustiť aj ten najväčší hriech, ktorý snád' skrývame, za ktorý sa hanbíme, pre ktorý veľmi trpíme.

Francúzsky maliar a ilustrátor Gustav Doré, medzi mnohými biblickými obrazmi namaľoval aj rozchod staviteľov babylonskej veže. Opúšťajú stavbu a v skupinách i jednotlivo sa rozchádzajú do rôznych končín sveta. Nelúčia sa priateľským stisnutím rúk. Z ich tvári vidieť nepokoj, hnev. Zabudli na svoj spoločný pôvod. Doré chce pripomenúť, že Boží pokoj je spása plná harmónia človeka s Bohom, s blížnym a so sebou samým tým, že sa odstráni hriech, ktorý je zavinený rozporom človeka s Božím poriadkom a s blížnym.

Áno, v našich kostoloch sa bojuje o pokoj. A pretože nad mnohými zvíťazila určitá slabosť, cestu do kostola vzdali. Ježiš túži každému z nás povedať ako žene hriešnici, ktorá mu v dome farizeja Šimona, vedomá si svojich hriechov, slzami máčala nohy a utierala mu ich svojimi vlasmi: „Chod' v pokoji“ (Lk 7,50).

/12. nedeľa cez rok/

Kto je pre mňa Ježiš?

Každý z nás sa z času na čas dostane do situácie, keď musíme vyjadriť svoje zmýšľanie aj navonok, keď to, čo prežívame nemôžeme si ponechať iba pre seba, ale musíme s tým von, prejsť svoj vlastný názor na udalosť, vec alebo osobu.

Tak je to aj s vierou. Nestačí Krista len poznať. Kresťan musí chcieť viac. V ankete: „Čím je pre teba Kristus?“, tvoria odpovede obraz o vnútornom živote mnohých ľudí. „On preniká celý môj život.“ „Viem, že ma miluje.“ „Vidím ho v každom človekovi.“ „Naučil ma milovať.“ „Kristus je vzorom človeka.“ „Je priateľ.“ „Je darcom pokoja.“ „On je pre mňa všetko.“ „Je zmyslom môjho

života.“ Nestačí, aby niekto povedal nejakú teoreticky správnu odpoveď, ale skôr ide o to, ako prežívame vo svojom živote vzťah k osobe Ježiša Krista.

Raz ku Sokratovi, filozofovi prišiel otrok a povedal, že mu odovzdáva seba so všetkým čo má, čo vlastní... Nič za to nežiadal.

Stojí pred nami Ježiš a pýta sa nás: „A vy ma za koho pokladáte“ (Lk 9,20)? Odpovieme ako vyššie spomínaný otrok? Odpovieme ako ľudia v ankete? Akú dáme odpoveď?

Vieme, že od nás Ježiš nežiada niečo nad naše sily, možnosti, stav či vek. Čo očakáva je, aby sme sa vedeli zriecť svojho „ja“ a to z presvedčenia svojej viery a naplnení láskou. Pretože tam, kde bude naša láska, tam bude aj On. Kde bude pokoj, tam bude aj On. Kde bude dobro, tam bude aj On. Kde bude človek, tam bude aj On. A kde bude kríž, aj tam bude On. Ježiš učí, že kde bude On, tam nebude ponížovania a pohrdania človekom. Uvedomujeme si, že náš život to je jediná Biblia, ktorú číta svet okolo nás? Preto nesmieme mať dve tváre svojej viery. Jednu pre kostol a svoje súkromie a druhú pre verejný a spoločenský život. Dnes si musíme uvedomiť, že kto si chce zachrániť život, musí ho stratiť. A to je pravda, i keď znie zvláštne.

Sv. Ambrózovi sa pripisuje modlitba: Ježiš, ty si všetko.

Keď túžim vyzdraviť zo svojich chorôb: Ty si Lekár.

Keď ma stravuje neznesiteľná horúčka: Ty si čerstvý Prameň.

Keď cítim výčitky svedomia: Ty si Odpustenie.

Keď volám o pomoc v ťažkostiach: Ty si Sila.

Keď mi smrť naháňa strach: Ty si Život.

Keď túžim po nebeskej vlasti: Ty si Cesta

Keď ma obklopujú mrákavy a tma: Ty si Svetlo.

Keď mám smäd po istote: Ty si Pravda.

Keď mám hlad po ozajstnom pokrme: Ty si Chlieb života.

Kde si ty, Ježiš, tam je všetko. Kde si ty, Kriste, tam je pokoj.

/13. nedeľa cez rok/

Povolanie

Je čas kňazských primícií, ale aj maturít a promócií. Právom sa mnohí pýtajú, čo ďalej. Mnohí si uvedomujú zodpovednosť za dary od Boha. Hľadajú spôsob nielen nájsť svoje miesto v spoločnosti, ale aj v Cirkvi. Všetci veriaci sme navzájom úzko spojení, pretože sme povolaní k svätosti. Práve vďaka darom, ktorých sa nám dostalo od Boha – či sme kňazi alebo laici, máme si byť navzájom svedkami a zároveň živými nástrojmi poslanca Cirkvi podľa povolania ktorým nás obdaroval Boh. Kristova výzva: „Pod' za mnou“ (Lk 9,59) je pozvaním prinášať stále hojnejšie duchovné ovocie. Všetky naše skutky, modlitby a apoštolské podujatia, manželský a rodinný život, každodenná práca, duchovné a fyzické zotavenie, ak sa konajú podľa Ducha, ba aj ťažkosti, ak sa trezivo znášajú, stávajú sa duchovnými obetami milými Bohu.

Kardinál Salier bol niekoľko rokov pred smrťou paralyzovaný. V jeho zápisníku si poznačil: „Pane, tak rád by som chodil a zobral si mi nohy. Tešilo ma rozprávať a zobral si mi reč. Ty môžeš všetko vziať, pretože ty si mi to všetko dal. Prosím však o silu, vernosť a lásku, aby som plnil tvoju vôľu. Bez teba utrpenie nemá zmysel.“

V živote každého človeka prídu chvíle, keď sa cíti nepochopený napriek tomu, že sa veľmi snažil. Ľudia ho nechápu, nechcú pochopiť ba stáva sa, že od tých, od ktorých to čakal najmenej hádžu mu pod nohy polená, strpčujú a znepríjemňujú mu život. Aj toto patrí k povolaniu, k plánu, ktorý má s nami Boh. Ježiš jedných volá priamo, iných cez ľudí či udalosti. Od jedného učeníka Ježiš žiada trezivosť pri neúspechu a u druhého rázne žiada odpútať sa od všetkého, čo by mu v povolaní bolo prekážkou. Ježiš odmieta tých, ktorí musia na sebe ešte pracovať, pretože podliehajú emóciám a zanedbali čo je dôležité pri povolaní. Ježišov radikalizmus je potrebné pochopiť a prijať. Ježiš vie koho a kde potrebuje, komu a čo je potrebné k spásu a preto primerane dáva potrebné prostriedky milostí. Vyžaduje však vernosť a vytrvalosť v povolaní do ktorého človeka povolal. Povoláný dokáže Bohu povedať dôverné „áno“ a za každej situácie sa nebojí vyznať svoju vieru.

Alfréd Nobel prijímal do zamestnania mladého inžiniera za svojho tajomníka. Hneď v prvý deň po menšom uvítaní pri spoločnom obede po niekoľkých formálnych vetách, začal Nobel útočiť na náboženstvo. Mladý muž zbledol. Bol totiž hlboko nábožensky založený a cítil sa byť dotknutý Nobelovými slovami. Nobel spozoroval jeho rozpaky a zdvojnásobil svoje útoky. Mladý inžinier to nevydržal. Začal odporovať svojmu zamestnávateľovi

odrážal jeho útoky. Z jednoduchého rozhovoru vznikla ostrá výmena názorov, ktorá vyústila až v menšiu hádku. Zrazu Nobel prerušil spor a prepukol v silný smiech. Potom podal mladému mužovi ruku a srdečne mu ju stisol. „Páčite sa mi“, konštatoval slávny fyzik, „takýchto ľudí potrebujem. S radosťou vás prijímam do svojich služieb.“

/14. nedeľa cez rok/

Časové oslovenie

Každá doba má svojich robotníkov, ktorí si nevyberajú kam pôjdu, nezakladajú si na mešci, ale prinášajú Kristov pozdrav „Pokoj tomuto domu“ (Lk 10,5). Kto prijal od Ježiša poslanie učeníka, presviedča sa o pravdivosti Jeho slov. Životopisy svätých spomínajú mená ľudí, ktorí aj dnes sú príkladom ako pracovať pre Božie kráľovstvo. Medzi nich patria sv. Bazil Veľký s rodinnými príslušníkmi - starou matkou Makrínou, rodičmi Bazilom a Eméliou, sestrou a bratom. Z dejín vieme, že nielen jednotlivci, ale i rodiny pocítili povolanie do „žatvy“. Práca v Cirkvi, to nie je len záležitosť kňazov a zasvätených, ale každého kresťana.

Ježišova výzva: „Choďte! Hľa, posielam vás...“ (Lk 10,3) je časové oslovenie, keď na mape sveta vidíme že z typických kresťanských miest a krajín sa viera vytratila či vytráca. Mestá ako Listra, Derbe, Efez a iné, kde za sv. Pavla prekvitala viera, patria minulosti. Keď v minulosti boli ťažkosti s ohlasovaním evanjelia, dnes tomu nie je ináč. Práve naopak. Dnes najväčšie ťažkosti máme u tých, kde by sme to najmenej čakali. Nejedná sa len o národy ale aj rodiny a jednotlivcov. Teda nie sú od nás fyzicky vzdialené. Je preto dôležité časové oslovenie plniť svoje povinnosti kresťana každý podľa svojho povolania a podľa miesta kde žijeme.

Je krásne, keď dnes stretávame veriacich, ktorí pochopili Kristove slová oslovenia. Zaiste poznáme šťastie, keď pre svoje presvedčenie prinesieme obeť. Každá priložená ruka k dielu tak pri materiálnych i duchovných dielach je konkrétna časová odpoveď na Ježišovo oslovenie.

Staršia pani chodí často na sväte prijímanie. Je stále milá, srdečná a všetci z vchodu sa tešia na stretnutie s ňou, pretože sa usmeje, prvá pozdraví, aj keď mnohí nedokážu pozdrav či úsmev opätovať. Táto babička stretla pred výtahom uplakanú mladú susedku. Prihovorila sa jej, čo ju trápi. Dozvie sa, že má choré

dieťa, manžel je v zahraničí a ona musí ísť do práce. Babička sa osmelí: „Ak mi dôverujete, ja sa postarám o vaše dieťa.“ Žena sa usmeje. Babička v ten deň nešla do kostola, zostala pri chorom dieťati. A dnes? Títo mladí ju majú ako svoju matku. Naučila už dieťa modliť sa a čo viac, aj mladá matka už chodí do kostola. O babičke viacerí vo vchode rozprávajú ako o Božom požehnaní. Babička dá pozor na deti, zastúpi pri čistení schodov, vybaví čo to na úrade a urobí menší nákup. Pritom vie počúvať, poradí, povzbudí. Sused nad ňou, keď bol u babičky prvý raz a videl na stene kríž a obrazy spomenul si na svoju dávno zomrelú starú mamu. A babička nič nehovorila o Bohu.

Aj keď mnohí pozerajú na Cirkev s nedôverou, vieme, že svet presvedčíme skutkami z ktorých bude žiariť pokoj, láska a pravda.

/15. nedeľa cez rok/

Si môj blížny?

Platí zásada, že kto sa veľa pýta, veľa sa dozvie. Zdravé dieťa, snaživý študent... i znalec zákona z evanjelia sa pýtajú a predsa je medzi nimi podstatný rozdiel. Prví chcú poznať pravdu a zákonník kladie otázku, aby pokúšal Ježiša.

Pri sledovaní správ odznieva veľa komentárov, mienok, názorov a keď sledujeme, že sa koná násilie, podvody, hovorí nepravda, pýtajme sa: „Kto je môj blížny“ (Lk 10,29)?

Koho Ježiš myslí pod Samaritánom z evanjelia? Naším blížnym má byť každý človek. Nestačia len slová, ale potrebné sú skutky. Viera bez skutkov je mŕtva“ (Jak 2, 20). „Nemilujme len slovom a jazykom, ale skutkom a pravdou“ (1 Jn 3,18). Aj dnešný Samaritán je muž činu. On je výzvou, že nestačí len niečo konštatovať.

Ernst Schnydrig, keď má pred sebou evanjelium o milosrdnom Samaritánovi a pozerá na svoje okolie napísal: „Keď šiel Samaritán druhý krát do Jericha, našiel i druhého zraneného a už druhý raz nedokončil svoju cestu. Šiel tretí, štvrtý i piaty krát tou istou cestou a zakaždým našiel nejakého zraneného. Šiel stý krát a našiel stého. A vždy na tom istom mieste. Keď už šiel 2333 raz z Jeruzalema do Jericha, rozmýšľal: -,Určite tam zasa nejaký leží...“ A aj vtedy ho uvidel, keď prišiel na to miesto. Ako obyčajne hneď siahol po obvyklých potrebách. Naučil sa zo sebou nosiť potrebné veci. Aj toho 2333 zručne a odborne ošetril. Naučil sa odborne očistiť a obviazať rany.

Majstrovsky, už bez problému vysadil raneného na svoje zviera, ktoré okamžite nabralo smer k známemu hostincu. Vtedy však už bez Samaritána. Samaritán si vtedy povedal, že si musí na zbojníkov počkať. Uvedomil si, že už musia raz prestať.

Dostáva sa nám výzva, aby sme predchádzali tragédiám. V našom okolí sú zbojníci, ktorí okrádajú, ale už aj s tým rozdielom, že sa dobrovoľne dávame ozbiíjať a ožobračiť. Ako huby po daždi rastie počet siekt, hnutí, spoločenstiev, vydavateľstiev, ktoré prekrúcajú a vyvracajú radostnú zvesť evanjelia. Pod demokraciou si mnohí vysvetľujú, že si môžu učiť a dovoliť čo sa im páči. Nejde im o dobro a spásu človeka. Vidia svoje zisky, moc, slávu...

Na druhej strane sú to „samaritáni“: Wilhem C. Röntgen objaviteľ röntgenových lúčov. Louis Pasteur objaviteľ rôznych vakcín a pasterizácie. Frederik G. Bating spolu s Charlesom H. Bestom objavili inzulín. Henri Dunant je zakladateľ Medzinárodného Červeného kríža a ďalší.

Boh nám dal rozum, aby sme poznali čo je dobré a správne. Daroval nám srdce, aby sme milovali Boha a blížneho ako seba samého. Blížnych máme okolo seba dosť. Núdz a nedostatok nechýbajú. Ježiš si praje, aby sme sa stali dedičmi večného života. Záver si každý urobme sám. Ďakujem.

/16. nedeľa cez rok/

Aktuálne zamyslenie

Človek nie je stroj, ani automat. Potrebuje aj odpočinok. Nemôžeme iba pracovať. Preto sa strieda deň a noc. Preto má týždeň nedeľu. A na to je dovolenka a prázdniny, aby si človek odpočinul, aby sa zotavil. Žiaľ nie všetci využívame voľné chvíle správne. Veriaci človek by nemal zabúdať ani na osvieženie a rady pre svoj duchovný život.

Z Evanjelia poznáme dve sestry - Martu a Máriu. Jedno stretnutie s Ježišom a tak rozdielne stanoviská a počínanie. Na jednej strane prílišná starostlivosť o hmotné až menej významné veci a na druhej strane vyzdvihnutie duchovného dobra. Nehovorí to aj o našom postoji k Bohu?

Marta je typ ľudí s povrchným prístupom k Bohu, kde chýba túžba stretnúť sa s Ježišom, viac poznať Ježiša. Nedostatočný záujem o prehĺbenie poznania a pochopenia cirkvi. Nedokážu dôsledne a správne vycítiť význam

prítomnosti Boha v ich živote. Božie veci a záujmy dávajú na roveň ostatným bežným ľudským záujmom.

Mária je typ ľudí s jemným zmyslom pre veci Božie s hlbokou túžbou a chcením lepšie poznať Ježiša a jeho učenie a tak utužovať spojenie s ním. Čoraz viac odhaľujú duchovné bohatstvá so zameraním na večný život. Majú úprimnú radosť, že sa Božie zákony zachovávajú, že medzi ľuďmi je láska a nie je im ľahostajné ako žijú na tomto svete. A pritom neunikajú zo súčasnosti.

Spisovateľ Antoine de Saint – Exupéry v knihe „Vietor, piesok a hviezdy“, píše: „Vystúpil som z autobusu a niesol som so sebou kusy rozhovorov spolucestujúcich. Krútili sa okolo chorôb, zárobkov a tisícich rodinných starostí. Každé slovo mi vyvolávalo v duši predstavu múrov väzenia, do ktorého sa títo ľudia pochovali... Nikto im neukázal cestu k slobode... Nikto im nepovedal: Sused, postavil si si svoj hrad pokoja... a pozapchával si všetky otvory, ktorými by mohol vniknúť dajaký lúč svetla...“

Nesmieme patriť medzi tých zabarikádovaných. Naše miesto má byť pri nohách Ježiša. Pokora, ochota a schopnosť zachytiť Božie signály sú potrebné v našom živote. Sme povolaní k spolupráci s Bohom tak v diele stvorenia, ako aj vykúpenia. Akým spôsobom? Skrze vieru v Krista, cez duchovné zaangažovanie sa v Neho i Jeho dielo od momentu nášho krstu.

V spojení s Evanjeliom o Márii a Marte natíska sa otázka: „Čo je dôležitejšie: telo, či duša? Nebo či zem? Život večný, či dočasný? Práca či modlitba? Namiesto protistavaniu oboch záležitostí skúsme ich zjednotiť... Naše človečenstvo sa skladá nielen z tela, ale i z duše. Zem i nebo pochádzajú od Boha. Musí byť zachovaná rovnováha i hierarchia hodnôt. Je správne počas týchto dní pamätať aj na dušu.

/17. nedeľa cez rok/

Modlime sa

Kto nás naučil modlitbu „Otčenáš“, mama, otec...? Bolo to dávno. Boli sme ešte deti a o svete sme vedeli tak veľmi málo. Dnes vieme prečo nás učili zopnúť ruky a hovoriť slová najkrajšej modlitby. Koľkokrát a za rôznych okolností sme sa modlili túto modlitbu. Modlitba Pána nepodlieha vplyvu času, módy, a neprispôbuje sa našim rozmarom, náladám, zostáva stále aktuálna, časová, oslovuje. Je úžasné vidieť dieťa modliť sa ju. Ešte viac modliť sa muža

a ženu. Snúbenci, nájdete si čas spolu sa pomodliť? Modlitba v spoločenstve farnosti, reholi, rodine, medzi priateľmi prináša požehnanie.

Pred niekoľkými rokmi nad Alpami za hustej hmly pilotovi vypovedal kompas a výškomer. Podarilo sa im nadviazať kontakt s letiskom. Keď vysvetlili svoju situáciu dispečer z riadiacej veže dáva pilotovi príkaz: „Nesmiete prestať hovoriť.“ A čo začne hovoriť pilot v tej chvíli? „Otčenáš, ktorý si na nebesiach...“ Ježišov prísľub: „Lebo každý, kto prosí, dostane, a kto hľadá, nájde a kto klope, tomu otvorí“ (Lk 11, 10), sa aj v tomto prípade splnili.

Pred Bohom pri modlitbe nerozhoduje kde sa modlíme, kto sa modlí, ale ako sa modlíme. Potrebné je, aby sme Bohu otvorili srdce, odstránili rušivé veci a rozprávali ako dieťa s Otcom, ako brat s bratom, ako priateľ s priateľom. Boh nie je odkázaný na našu modlitbu, ale náš život bez modlitby vystihujú slová: „Bez Božieho požehnania, márne sú naše namáhania.“ V modlitbe je potrebné uznať Boha za svojho Pána a Boha.

Sudhar Sing modlitbu prirovnáva ku krídlam. Každý predmet je priťahovaný zemskou príťažlivosťou k zemi. Človek po dedičnom hriechu je priťahovaný k zlu. Modlitba ako krídla pomáha človeku odpútať sa od zemskej príťažlivosti, od neustáleho zápasu s hriechom a vzlietnuť do výšok.

Iné prirovnanie modlitbu prirovnáva k motorom lietadla. Motory lietadlo vynesú vysoko. Keď však prestanú pracovať, lietadlo neuchráni výška, ba čo viac, väčšia výška, tragickejší pád. Ako dobrý motor udrží lietadlo vo výške a privedie lietadlo do cieľa, tak je potrebná vytrvalá modlitba.

Modlime sa jeden za druhého. Prosme jeden druhého o modlitbu. Sľúbme modlitbu a modlime sa. Aj takto sa pozná priateľ.

Modlime sa, keď sme zdraví, mladí, keď sa nám darí. Kto už pozná, čo je choroba, vie, že vtedy sa modliť často nedá. Rovnako nie každý bude sa môcť v starobe modliť. Modlime sa dnes, aby sme nepodľahli pokušiteľovi zajtra.

Modlitba „Otčenáš“ je ako bohato a pestro i vhodne prestretý stôl. Nikto nie je vypovedaný od stola. Každý sa môže najesť dosýta. Pri stole sa upevňujú vzťahy medzi stolujúcimi. Od stola sa odchádza spokojne, vdľačne, šťastne... Prajem vám všetko to, čo sám Ježiš vložil do modlitby „Otčenáš“.

/18 nedeľa cez rok/

Mamona

Prečo sa žiaden turista príliš nezaťažuje a prečo si berie len čo je najdôležitejšie a nutné? Náš život je podobný turistovi. Je pravdou, že veľa vecí a záležitostí v živote tu na zemi je dôležitých, dobrých a nutných. Nemôžu však byť cieľom. Nemôžu začínať Boha a spásu. Nemôžu začínať iného človeka.

Najlepším zákonom je Boží zákon lásky. Najlepšou láskou je **nájsť dobro medzi zlom**. Najlepším životopisom je žitie písané láskou. Najlepšou diplomaciou je mierová zmluva so svojím svedomím. Najlepším umením je vybudovanie mostu nad riekou smrti.

Čas prázdnin a dovolení je príležitosťou na prehodnotenie stavu svojho štýlu a spôsobu života. Je čas zastaviť sa, kým žijem a pokiaľ môžem. Priority života ešte nemusia byť v súlade s plánom, ktorý má so mnou Boh. Boh neodsudzuje človeka, ktorý niečo má, vie, znamená, ale všetko musí slúžiť spásu človeka. Sme vyzvaní stať sa bohatými pred Bohom. On nás upozorňuje na nebezpečenstvá.

Perzský kráľ Nourszirvan povolal k sebe mudrcov, aby sa poučil. Pýtal sa: „Čo je najväčším stupňom ľudskej biedy?“ Všetci až na jedného odpovedali: „Človek starý, chorý a chudobný.“ Inú odpoveď mal len jeden - Mihir, známy nielen svojou múdrosťou, ale i čnostným životom a ten povedal: „Podľa mňa ten, kto je na konci života a nemôže si spomenúť na žiaden dobrý skutok! Najväčším bedárom je človek, ktorý len v tomto živote má nádej.“

Pravdivé sú Ježišove slová: „Lebo aj keď má človek hojnosť všetkého, jeho život nezávisí od toho, čo má“ (Lk 12, 15).

Kto sa sebakriticky skúma, musí priznať, že má veľa chýb, ktoré mu prekážajú na ceste k dokonalosti. To platí aj vo vzťahu vlastniť a mať. Snád by sme sa mali zbaviť opovážlivého spoliehania sa na milosrdenstvo Božie, svojej hlavnej chyby, hriechu či snád toho, čo nám začína pohľad na Boha a to môže byť aj mamona. Nik z nás nemôže o sebe tvrdiť, že on nemá nič, čo by mal rozhodne nechať a za každú cenu sa toho pozbaviť. Čo všetko vlastníme a už roky nepotrebujeme. Nerozumne zhromažďovať zásoby, skladovať veci ktoré nepoužívame, nepoužijeme a druhým môžu pomôcť, by mali vyvolať v srdci rozhodnutie konať. Almužna z čistého a úprimného srdca je cesta k dokonalosti, cesta ako nasledovať Ježiša. Spoznajúc svoju slabosť vo vzťahu k hmotným dobrám, vidíme, že sa málo podobáme Kristovi. K premene v zmýšľaní, slovách i skutkoch a vzťahu k hmotným veciam môže pomôcť myšlienka na smrť.

Príslovie nás varuje, že pokiaľ sa peniaze zbierajú, city sú mäkké a keď je hromádka v ruke i srdce sa zatvorí. Kto pri hrobe lakomca sa zastaví a sviečku zapáli?

/19. nedeľa cez rok/

Bdelosť

Bdiieť sa vypláca. To si uvedomujú rodičia keď vyprevádzajú deti z domu. Keď sadáme za volant, keď si uvedomujeme zodpovednosť, náročnosť úloh a povinností, keď vieme, že za to, čo konáme nás čaká odmena alebo trest.

Výzva bdiieť, platí aj v duchovnom živote. Veľkosť človeka je aj v tom, že je vždy pripravený postaviť sa pred Boha – Sudcu.

Dag Hammarsklödl, druhý generálny tajomník OSN, ktorý zahynul pri leteckom nešťastí žil zásadu: „Byť vždy pripravený na všetko.“ Jeho spolupracovníci a blízki videli, že v čo veril, to aj žil. Kresťan vie, že je na ceste do večnosti.

Bdelosť je vážnou požiadavkou duchovného života. A pritom jednou z najťažších. Sú chvíle života, kedy nie je ťažké uvedomovať si Božiu prítomnosť, kedy ju človek akoby cítil. Medzi ne patria sviatky, dojímavé slávnosti, čas po dobrej spovedi, náhla smrť blízneho a drahého človeka... Vtedy si viac uvedomujeme existenciu Boha, vlastnú dušu či večný život. Vtedy vznikajú silné a krásne predsavzatia a zlo sa nám protiví. Priťahuje nás modlitba a konanie dobra. Časom dojmy a zážitky vyprchajú, nadšenie opadne a život ide v starých koľajach. Zabudne sa na predsavzatia, Boha, dušu, večnosť, spásu a bežné záležitosti sa stanú dôležitejšími. Všetci máme k tomu sklon. Málokto ide priamo k Bohu bez toho, aby nezakolísal, nezastal, nevrátil sa späť. Čo sa v našom živote vyskytuje častejšie, napredovanie, či pády? Či sa zdvihneme po každom páde a či sa rýchlo spamätáme? Bude rozhodujúci posledný okamih života, stav duše, ako hovorí Ježiš: „Buďte pripravení, lebo Syn človeka príde v hodinu, o ktorej sa nenazdáte“ (Lk 12, 40). Vo večnosti sa už nič nemôže meniť. Naveky ostaneme v takom stave, v akom sme tam prišli.

Nie je naša dovolenka, nie sú naše prázdniny posledné? Treba nám bdiieť. Priemerný vek ľudí stúpa, ale starý musí a mladý môže zomrieť. Jediná je istota a tá sa nesmie podceňovať, osobné stretnutie s Bohom. Boh nezakazuje plánovať. Kresťan môže mať na minúty rozpočítaný čas. Ježiš pripomína: „Aj vy buďte pripravení“ (Lk 12, 40).

Bol mladý. Mal dvadsaťštyri rokov. Hovorili o ňom, že má pri svojom nadaní a vedomostiach pred sebou skvelú budúcnosť. Bol si toho vedomý. O desiatej ako čerstvý absolvent vysokej školy preberal červený diplom. Na dvanástu si naplánoval svadbu na úrade. Na ceste domov havarovali. Smrť si na štrnástu hodinu nenaplánoval.

Nezabudnime v zhone života bdieť. Kedysi sa zomieralo na mnohé choroby, ale pomaly. Dnes sa zomiera bez rozlúčenia. Bedlivosť je vzácna čnosť. Kresťan sa nemá báť stretnutia so svojím Bohom. Bdelý život mu v tom pomôže, veď bdelosť od nás vyžaduje Ježiš.

/Nanebovzatie Panny Márie/

Naša Nanebovzatá Panna Mária

Dnes na celom svete sa kresťania ponáhľajú na pútnické miesta Panny Márie. U nás na Slovensku z úprimných sŕdc spievame: „Počúvajte vrúcny hlas, jak Mária volá nás! Putujme k nej s radosťou...“ (JKS 403). Prežívame jeden z najkrajších sviatkov Panny Márie, keď si pripomíname jej Nanebovzatie.

Na svete žili ženy ktoré spomínajú dejiny. Cirkev vyhlásila mnohé z nich za blahoslavené, sväte i za učiteľky Cirkvi. Aj Písmo Sväté spomína veľké ženy ako Ester, Judit, Rút... Žiadna z nich sa neteší takej úcte, pozornosti, vďačnosti a lásky ako Panna Mária, matka Božieho Syna Ježiša Krista.

Sviatok Nanebovzatia nám pripomína lásku Pána Ježiša voči svojej matke. On všemohúci Boh jej prejavuje ešte väčšiu lásku ako Ona Jemu. Ona mu dala z vôle Božej a svojím súhlasom telesný život a On si ju s telom i dušou berie ku sebe a dáva jej večný život. On jej dal na zemi privilégium bezhriešnosti – nepoškvrnenosti a po smrti vo večnosti jej dáva privilégium telesnej neporušenosti. Slová z Máriinho chválospevu „veľké veci mi urobil ten, ktorý je mocný“ (Lk 1,49) sa splnili. Nanebovzatie je odmena pre Pannu Máriu a zároveň naša nádej, že máme v nebi matku, ktorá o nás vie.

Sv. Leopold Mandič - veľký spovedník kajúcnikom hovorieval: „V nebi máme jedno materské srdce, jedno dobrotivé srdce, najsvätejšie srdce Božej Matky, ktoré nás veľmi miluje.“

Materské srdce Nanebovzatej myslí na nás a chce nám pomáhať. Dôkazom sú jej zjavenia na mnohých miestach v dejinách Cirkvi, kde nám pripomína svoju lásku. Ešte viac je miest, kde cítime už stáročia jej blízkosť.

Naše Slovensko od západu na východ je posiate jej pútnickými miestami: Marianka, Šaštín, Trnava, Nitra, Topoľčianky, Dubnica, Rajecká Lesná, Oščadnica, Staré Hory, Levoča, Gaboltov, Ľutina a iné.

Srdce Božej Matky nám pripomína, že zostala človekom ako my a predsa jej moc orodovania u svojho Syna prevyšuje každú ľudskú i anjelskú pomoc. Ďakujme jej za túto pomoc, keď si pripomíname, že nebolo počuť, že by bol niekto opustený, kto sa utiekal pod jej ochranu, ju o pomoc alebo príhovor žiadal.

Ako rozumieť, že si Boh Pannu Máriu od večnosti vyvolil? Azda takto: Predstavte si staviteľa kostola. Skôr ako začne kresliť plán, na čo myslí? Azda na zvonicu, okná, lavice? Nie. Myslí na to, čo je v kostole najdôležitejšie, myslí na svätyňu kde bude oltár. Podobne si môžeme predstaviť Stvoriteľa všetkého. Ľudsky povedané, Boh Stvoriteľ od večnosti myslí na svätyňu, do ktorej vstúpi Boží Syn, aby prijal ľudské telo, myslí na nevestu Ducha Svätého.

Dnes skrze Nanebovzatú Pannu Máriu prosíme, ďakujeme, odprosujeme, klaniame sa...

/21. nedeľa cez rok/

Spása je v našich rukách

Svojský misionár kázal v Indii na jednom námestí a opisoval ako to bude, keď Kristus zas príde a nastane súd. Keď rozprával, že Kristov príchod budú oznamovať anjeli s trúbami, ozval sa mocný hlas trúby. Prítomní sa preľakli. Prvé čo ich napadlo bolo, že už Kristus prichádza. Niektorým začali padať slzy. Uspokojili sa vtedy, keď zbadali, že to zatrúbil akýsi chlapec. Ten práve prechádzal okolo a vracal sa z cvičenia miestnej dychovej hudby a keď počul misionára, že hovorí o anjeloch a trúbení, nuž zatrúbil.

Koľko ľudí bude spasených a koľko zatratených? Otázky spásy si človek kladie odvtedy, ako si pýchou zavrel bránu neba pre seba. Neistota ho sužuje a ak sa v pokore neobrátí na svojho nebeského Otca, upadá do zúfalstva. S otázkou: „Pane, je málo tých, čo budú spasení?“ (Lk 13, 23) sa stretol aj Ježiš. Odpovedí optimistických i pesimistických je aj dnes dosť. Kto sa za odpoveďami skrýva? Ježiš sa priamej odpovedi vyhol. No aj to je odpoveď. Pre nás nie je dôležitý počet, ale aby sme si uvedomili, že my sami sa máme pričiniť o to, aby sme boli spasení. Nestačí, aby sme boli pokrstení či zapísaní v matrike.

Postarajme sa o to, aby sme nemuseli z úst Krista Sudcu počuť: „Ja neviem, odkiaľ ste“ (Lk 13, 25). Nestrácajme čas špekulovaním a hľadaním výhovoriek. Naopak. Uvedomujme si slová: „Vy, bratia, neochabujte v konaní dobra“ (2 Sol 3, 13). To sám sv. Pavol nás optimisticky inšpiruje, keď si uvedomujeme Ježišove slová: „Usilujte sa vojsť tesnou bránou... Mnohí sa budú pokúšať vojsť, a nebudú môcť“ (Lk 13, 24). Nebuďme ľahkovážni k pozvaniu od Boha. Staňme sa adresátmi Ježišových slov. Teraz sa rozhodujeme a teraz ide o našu spásu. Teraz je čas zhodiť zo svojich ramien, vyložiť zo svojho srdca a zrieť sa všetkého, čo nám bráni prejsť „tesnou bránou“. Oľutujme svoju pýchu, zohnime kolená, vyčistíme si srdcia, vrecká i pokladne od toho, čo prekáža plneniu vôle Božej. Nezabúdajme že to Ježiš hovorí: „A tak sú poslední, ktorí budú prvými, a sú prví, ktorí budú poslednými“ (Lk 13, 30).

Kresťanstvo je život, a život sa nikdy nezastavuje. Ak nepostupujeme, isto ustupujeme dozadu. Kresťan vystupuje celý život na končiar, ktorý však dosiahne až vo večnosti. Preto budú v Božom kráľovstve prekvapenia. Kto prijíma evanjelium, ide strmou cestou, stále prechádza „tesnou bránou“. Každý z nás si musí vybojovať Božie kráľovstvo sám. Pravdou je, že si máme navzájom pomáhať. Pravdivý príklad, kresťanský vzor života má svoju silu, opodstatnenie, význam. Nesmieme sebe ani iným zamlčovať pravdu. Naopak.

Práca spojená s vierou a entuziazmom bola devízou svätcov. Bez námahy a práce na sebe niet spasenia. Poprajme si navzájom radostnú spoluprácu v Duchu Svätom na spáse duší.

/22. nedeľa cez rok/

Pokora kontra pýcha

Arabská karmelitánka Mirjam z Abelinu napísala vo svojich Spomienkach: „V pekle možno nájsť všetky čnosti, iba jednu nie – poníženosť. V nebi zasa možno nájsť všetky neresti, len jednu nie – pýchu.“

Všimli sme si, že v Evanjeliu sa nehovorí o obrátení ani jedného farizeja? Uvedomujme si, že pýcha dokáže postaviť človeka proti vlastnému Stvoriteľovi. Naopak, pokora pomáha človeku uznať úplnú závislosť na svojom Stvoriteľovi. Vzorom pokory je bezpochyby Panna Mária

V každom z nás je niečo z pýchy. Sme predsa potomkovia Adama. Potrebujeme si uvedomiť, že potrebujeme pomoc pokorného Ježiša.

Na svojich potulkách prírodou sme s priateľmi hľadali studničku, z ktorej sme sa pred rokmi osviežili. Chodník sme nemohli nájsť. Keď sme napokon studničku našli, bola vyschnutá. Konštatovali sme, že keď vyschne studnička, zarastie aj chodník k nej. Je to celkom normálne. Chodník nie je dôležitý, dôležitejšia je studnička. Keď niet studničky s vodou, ľudia k nej nechodia a chodník zarastie.

Načo sme na svete? Nečudujeme sa, že keď prestaneme potrebovať Boha, prítomnosť Boha v našom živote vyschne a zanikne aj chodník, ale Boh neprestane existovať. Prameň vytryskne obyčajne o niečo ďalej. Pripomeňme si, že Boh nás nepotrebuje, aby bol oslavovaný, to my potrebujeme Boha, aby náš život bol večne oslavovaný v jeho živote.

Pokora aj v medziľudskom vzťahu dáva čosi príjemné, príťažlivé, radostné... Pýcha robí ľudí nesympatickými, protivnými, nepríjemnými, nepriateľskými... Boj medzi pokorou a pýchou existuje aj dnes. Chráňme sa falošnej zbožnosti. Kto si namýšľa, že je čosi viac ako iní, už je na zlej ceste, dáva sa viesť pýchou. Chráňme sa akejkolvek nadradenosti, nenamýšľajme si, že len cez nás pôsobí Duch Svätý. Kariéra, moc a peniaze, kto nedá pozor, môžu zmeniť pohľad na hodnoty a istoty. Nezabúdajme, že pýcha peklom dýcha. Nie je zriedkavé, že pyšný človek má ťažkosti s prijatím Božieho slova, Božích zákonov a často prekrúca hodnoty podľa svojich predstáv, nálad, názorov či vedomostí.

Chceme byť šťastní? Učme sa od Ježiša, ktorý je tichého a pokorného srdca. Človek, ktorý si je vedomý, že všetko jeho šťastie mu plyní od Boha, nikdy nebude pyšný. Ako ten chodníček je pokorný, keď vie, že za svoje jestvovanie vďačí studničke. „Kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený“ (Lk 14, 11). Kto si myslí, že nepotrebuje Boha, ten sa nestane pokorným. Naopak, stane sa pyšným a sebestačným. Počúť hlasy: „Ja si dám rady aj bez Boha.“ Iste. Aj Boh si dá rady bez teba. Pravý pokoj nájdeme, keď naša duša zakotví v Bohu.

V nových povinnostiach v škole, na pracovisku, doma, v osobnom i spoločenskom živote nech víťazstvo je na strane pokory.

/23. nedeľa cez rok/

Múdrost'

Začína nový školský rok. Niektorým žiakom je to nepríjemné, no nájdú sa dospelí, ktorý by si to s nimi hneď vymenili. Častejšie počuť: Čo vieš, nikto ti neukradne. Tvoje vedomosti sú tvoj poklad. Koľko rečí vieš, toľko krát si človekom.

Čo je múdrost'? Múdrost' nie je učenosť. Nemusíme vedieť odpovedať na všetky otázky. Múdrost' je špeciálna vedomosť, ktorá si žiada určitú skúsenosť, a jej predmetom nie sú len časné veci, ale skôr sám Boh a veci, ktoré sa týkajú večného určenia človeka. Ale nie je to iba záľuba v Božích veciach, je to aj záľuba čosi pre Boha a večnosť robiť, a nielen pre večnosť, ale aj pre dobro v pozemskom živote. Múdrost' je voľba nikomu a ničomu nedať prednosť pred Bohom. Niekedy sme prosili Boha, aby nám pomáhal pohľadať vecami pozemskými a milovať veci nebeské. Dnes sa modlíme, aby uprostred pozemských veci tohto sveta naše srdcia boli upriamené na nebo, kde nájdeme opravdivú radosť. Múdrym človekom vo svetle kresťanskej skúsenosti je ten, kto za každej okolnosti zachováva primát Boha a ducha, kto neuprednostňuje pominuteľné pred večným. Skúmajme svoje počínanie, koľkým veciam dávame prednosť a tak pomaly dôležité veci sa stávajú menej a menej dôležité, až zanedbávané.

Keď je pohár plný, už nič sa nedá doň naliať. Kto žije len pre peniaze, moc a slávu, tam sa už nezmesť túžba po Bohu. Keď som plný túžby po alkohole, sexe, drogách, hrách, tam sa už nezmesť túžba po Bohu. Aké rôzne máme túžby? Povedzme si teraz tú svoju... Preto Ježiš hovorí: „Ak sa nezrieknete všetkého, čo máte, nemôžete byť mojimi učeníkmi“ (Lk 14,33). Keď sme plní lenivosti nemôžeme sa naplniť Božou prítomnosťou. Nemôžem byť zvodcom a zároveň priateľom Ježiša. Čím som naplnený, taký aj som. Alkoholik alkoholom, lakomec peniazmi, lenivec pohodlím, zmyselník neverou...

Od rôznych „mysliteľov“ dostávame návody, recepty na pravú múdrost'. Opravdivú múdrost' však dáva Boh. Najväčšou múdrost'ou je poznať cieľ a zmysel svojho života tu na zemi i v budúcnosti a vedieť zaujať postoj k hodnotám, ktoré nepodliehajú žiadnej devalvácii. Každý deň i hodinu uskutočňujeme vklady na svoje „duchovné konto“. Nabáda nás k tomu život spojený s Bohom a povzbudzujú nás svätí. To „konto“ nezhrmažďuje eurá, doláre, cenné papiere, ale vyžaduje stav lásky, posväcujúcej milosti, aby sme mali právo uskutočniť vklady ako ich sv. František objavil v chudobe, sv. Ignác z Loyoly vo vernosti pápežovi, sv. Vincent de Paul v charite, sv. Monika

v modlitbe za syna alebo sv. Gianna Berettová – Mollová v darovaní života svojmu dieťaťu.

Často počujeme hovoriť o kresťanskej múdrosti, ale vari si musíme priznať, že ešte dobre nevieme, v čom spočíva. Študujúcim ale i každému, vyprosujem dar múdrosti Ducha Svätého.

/24. nedeľa cez rok/

Svet má márnوترatných synov

Zvykli sme si, že bedákame nad skazenosťou sveta, náboženskou vlačnosťou, ľahostajnosťou okolia či nad neúctivou mládežou. Čím však môžeme odôvodniť tento nárek? Nie je to aj naša vina? Ktosi zareagoval: „Z leta máme opálené tváre i ruky. To nie je len naša zásluha. Slniečko nás opálilo aj bez našej snahy. Keď chceme byť opálení celí, zdravo, musíme sa vedieť rozumne opaľovať.“

Boh každej spoločnosti i každému jednotlivcovi dáva dostatok milostí. My musíme vedieť spolupracovať s Božou milosťou. Sme predsa obdarovaní rozumom a slobodnou vôľou.

Každý sme však vystavený zvodom, ktoré majú rôznu intenzitu, odtieň a čas. Praotec Adam sa už videl byť azda vládcom. Zákaz o tajomnom strome uprostred raja bol len zastrašovaním Otca, aby Adamovi náhodou neprišlo ani na um vymeniť Mu trón. Zvodca presne povedal: „Keď budete z neho jesť, otvoria sa vám oči a by budete ako Boh“ (Gn 3,4). Ilúzia? Aj dnešný človek vie povedať: Všetko treba skúsiť! Ilúzia? Kto ich nemá? Každý! Mladší syn z podobenstva taktiež naletel na ilúzie. Do otcovho domu prichádzali zvuky, správy, oznamy, reči zo vzdialeného sveta. V srdci sa snád' pomaly zrodí túžba, sen odísť z domu, pretože u otca sa musí pracovať, u otca je človek vždy pod dohľadom... On chce byť slobodný, byť chlap, byť pánom... Len raz! Niečo skúsiť, vidieť, zažiť, užiť! Ilúziami sme poznačení všetci. Žiaľ, skúsenosť nás usvedčuje, že si vyberáme zle. Ponáhľame sa za ilúziami, na ktoré zväčša doplácame. Pokračovanie prináša skôr či neskôr horkosť, sklamanie, ak nie ešte niečo horšie. Prví ľudia zahryzli do ovocia stromu Poznania a spoznali...

Bohom sme obdarovaní a Boh nám neprekáža, keď sa nám zdá, že sme pri Ňom „prichudobní“. Zabudli sme na Otcovu starostlivosť, ktorou nás stráži,

aj „vlasý na hlave“. Syn z podobenstva sa hýrivo zabával, kým nezostal sám, sám s prázdny m žalúdkom i s prázdny m vreckom.

Otec v plnosti lásky robí prípravu, aby sa mu syn vrátil. Je ešte nádej. Syn si uvedomuje túžbu, stať sa aspoň nádenníkom u svojho otca. Ako slnko vychádza na dobrých i zlých, tak otec v podobenstve čaká syna, kým je ešte ďaleko. V návrate syna je ľútosť, pokánie a túžba začať nový život. To otcovi stačí.

Keď ponížená sestra Conzoláta Bertone prišla raz na večernú adoráciu, celkom blízko pred svätostánok, Pán sa jej ozval: „Conzoláta, daruj mi hriechy dňa!“ Sestra prekvapene bleskove odpovedala: „Pane, ja som zabudla!“ Pán: „Čo teraz?“ „Aj ja som zabudol!“

Nikdy sa nebojme byť v pozícii márnokratného syna, ktorý sa vracia a vrhá sa do otvorenej náruče Boha Otca.

/25. nedeľa cez rok/

Predvídavosť

Každému dal Boh isté dary: silu, krásu, zdravie, nadanie, dobré hmotné zabezpečenie. Nie sme však pánmi tohto všetkého. Sme len správcami. Všetko okolo nás a v nás je Pánov majetok, ktorý my len spravujeme. A príde deň, keď bude treba zo všetkého účtovať. Čo to znamená? Byť predvídavý. Dôležitým činiteľom, ktorý rozhoduje o kresťanskej čnosti predvídavosti nie je len sám rozum, inteligencia, vedomosti, schopnosti či šikovnosť, ale aj rozum osvietený vierou. Vierou, že aj k nám raz prehovorí Boh: „Vydaj počet zo svojho šafárenia“ (Lk 16,2). A nie až vtedy, ale už teraz sa treba starať o to, čo bude nasledovať. Predvídavosť synov sveta nás núti využívať všetky dostupné prostriedky a veci, ak chceme počuť slová: „Správne, dobrý sluha; pretože si bol verný v maličkostiach, maj moc... (Lk 19,17). Ježiš vyzdvihuje správcovu prezieravosť, jeho opatrnosť a pripomína, že aj synovia svetla by mali byť vo svojom počínaní tak rozumní ako synovia sveta.

Skúsme si dať odpoveď na zvlášť aktuálnu otázku: Čo je viac „byť“, či „mať“? Inými slovami: čo je dôležitejšie mať mnoho a či byť plnohodnotným človekom? Ostatne, jedno nevylučuje druhé. Tiež platí, že nič nemať a byť lajdákom. Boh nám nezakazuje niečo vlastniť, ale varuje pred pripútaním

k hmotným veciam. „Lebo kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce“ (Lk 12, 34)!

O kardinálovi Newmanovi sa rozpráva, že sa stretol s človekom ktorý popri náklonnosti k Cirkvi, nechcel do nej patriť. Kardinál mu kázal na lístok napísať slovo Boh, potom ho zakryl dolárom a spýtal sa: „A čo teraz vidíte?“ Videl len peniaze.

Nebezpečenstvom je, keď sa cítime kresťanmi len niekedy, len na určitých miestach, len za určitých okolností. O „pokrstených pohanoch“ ktosi povedal, že mnohí z nich sú kresťanmi na kolesách. Na krst ich privezú, na sobáš sa dajú priviezť a odvezú ich aj na cintorín. Nezabudnime: „Dávajte teda, čo je cisárovo, cisárovi, a čo je Božie, Bohu“ (Lk 20, 25)! Čosi iné je posluhovať si dobrami na zemi a čosi inšie je slúžiť svojím životom. Dôležitejšia je duša ako telo; život večný, ako časný; charakter, ako peniaze; život v milosti, ako život v hojnosti. A k tomu cieľu je nutná kresťanská obozretnosť, čiže zbehosť hodnotiť v živote, vykonávanie výberu medzi hodnotami podstatnými i druhoradými.

Čo tak si sadnúť a trochu počítať? Boh nám do roka dáva 8760 hodín. Sociológovia hovoria, že 3000 hodín venujeme spánku, 3600 hodín práci, 900 hodín sytenu tela, 600 hodín toalete a viac ako 500 hodín televízii. A Pánu Bohu?

Dnes sa prehodnocuje s kým sa priateľiť, s kým mať kontakt, aby to prinieslo konexie, známosť a na dušu sa zabúda. Nezabudnime, že všetko trvá dočasu, ale Boh naveky.

/26. nedeľa cez rok/

Boh nás stvoril jedného pre druhého

Dievčatko vstúpilo do miestnosti, na dverách ktorej bol nápis: Zhotovujeme kľúče. Dievčatko pozdravilo: „Vy zhotovujete kľúče?“ A po kladnej odpovedi, pokračuje: „Prosím, urobte mi kľúčik pre šťastie.“ „Veľmi rád,“ povedal starší pán a dodal, „ale musíš mi priniesť vzorku.“ Zamyslela sa. „Vďaka!“ Pozdravila sa a odišla. Pre kľúč k šťastiu je treba vypracovať vzorkovnicu. Každý vidí svoje šťastie v niečom inom.

Podľa akých kritérií delíme ľudí? Čo povieť na takéto delenie? Prvá skupina sú ľudia, ktorí vidia len seba, o druhých nedokážu povedať nič dobré.

Voči sebe u mnohých vzbudzujú tak nenávisť. Druhá skupina sú ľudia, pre ktorých sú všetci nič, nula, vzduch, nevidia akúkoľvek núdzu okolia. Pri stretnutí ich mnohí ľudia ľutujú. Tretia skupina sú ľudia, o ktorých sa hovorí ako o človeku s veľkým «Č». Vedia pre druhých mať čas, venovať im pozornosť, nečakajú vždy a za všetko „ďakujem“. Títo sú vyhľadávaní a cítime sa pri nich dobre.

Aj mnohým kresťanom robí ťažkosti všimnúť si vo svojom okolí núdných a pomôcť im. nevidieť a nepočuť núdzu vo svojom okolí. Skôr si všimneme, že niekto niečo má a darí sa mu. Iným sa kapitál zväčšuje a dostávajú sa v spoločnosti vyššie, peniaze mu otvárajú dvere k úradom, kariére, vzdelaniu... Uzatvárajú sa spoločnosti seberovných, kde sa začína rodiť moc, ktorá diktuje, potláča, nerešpektuje, navzájom sa oslepia, nevidia, že sa ženú do záhuby, podporujú sa vo vedomí, že peniaze im vystačia na všetko. Nesprávne na týchto ľuďoch hľadáme so závisťou, že sa im darí, že môžu vlastniť, dovoliť si všetko to, o čom my môžeme len snívať.

Aj keď o to ľudia neprosia, pomáhajme im poznať hodnotu duše. Svet potrebuje nielen hlas kresťanov, aby upozorňovali na lásku, štedrosť, aby spoločnosť mala čas na Boha. Boh nás stvoril, aby sme zachraňovali rodiny, ktorým nič hmotné nechýba a predsa sa rúcajú, stráca sa úcta jedného voči druhému a často v hojnosti, blahobyte, prepychu už nevedia, čo by si mohli dovoliť a neraz končia samovraždou. Pripomínajme, že bohatstvo a peniaze vedú často k tomu, že človek stráca úctu k svojmu telu. Zabraňujme predávať telo, predávať česť, dobré meno. Zabraňujme špiniť, čo má byť sväté, postavme sa proti zabíjaniu detí pred narodením.

Boh sa dá kúpiť aj za peniaze. Áno, keď správne chápeme slovo „almužna“. Ježiš kladie do úst Abraháma, z podobenstva o boháčovi a Lazárovi slová pre všetkých ľahostajných ľudí, kresťanov,... „Majú Mojžiša a Prorokov, nech ich počúvajú“ (Lk 16,29).

Láska k blíznym dáva meno tým, čo nežijú len pre seba. Lazári 21. storočia, sú aj nezamestnaní, vydedenci, utečenci, emigranti, starí, chorí... Nakloňme častejšie sluch svojho srdca voči druhým, všimajme si, ako sa správajú naše dlane, čo hovoria naše ústa o druhých, ako zaobchádzame s ľuďmi...

27. nedeľa cez rok

Sila viery

Aj vy ste sa pri zbere úrody zadívali na malé semienko, z ktorého má na jar vyrásť nová úroda? V každom semienku je ukrytá obrovská sila. Ježiš povedal apoštolom: „Keby ste mali vieru ako horčičné zrnko...(Lk 17,6). V týchto slovách je nám ponúknutý návod, čo robiť, keď sa ocitneme v stave, že naša viera je slabá. Od takéhoto stavu nik z nás nie je uchránený. Kríza viery môže prísť aj v hodine smrti. Jedným z prejavov života je rast. Prejavom duchovného života je vzrast vo viere. Viera, to nie je len uznanie za pravdu toho všetkého, čo Boh zjavil. Viera je aj odpoveď človeka v dialógu s Bohom. Je to život podľa evanjelia. Je to naše „áno“ Bohu aj vtedy, keď veciam, udalostiam, ktoré na nás Boh dopúšťa nerozumieme, v ktorých sa máme osvedčiť. Mať vieru, to nie je len dvíhať oči k nebu a kontemplovať Boha. Mať vieru je tiež vedieť pozeráť na svet očami Krista na veci každodenné i mimoriadne, malé i veľké, veci i udalosti, ľudí a aj ich problémy. Mať vieru, to je uzrieť v tom všetkom i seba, svoj veľký cieľ i zmysel života. A potom padnúť na kolená a obdivovať a velebiť Boha za všetko.

Niektó chce zvolať, že to pre neho nie je možné a môže sa to na začiatku zdať veľmi ťažké. Nesmieme zabudnúť, že k Bohu a k záležitostiam viery treba pristupovať pokorne, ako pristupuje dieťa k Otcovi, a Ježiš v evanjeliu poukazuje na pozíciu sluhy k Pánovi. Pán neďakuje sluhovi za to, že vykonal to, čo sa mu prikázalo. Je to výzva pre nás, aby sme urobili všetko, čo sme povinní vykonať, no aj niečo navyše. Vtedy budeme rásť vo viere, v milosti, v láske duchovnom živote.

Nedajme sa odradiť tým, že iní sa nemodlia, že nechodia do kostola, neposilňujú svoj život viery. Viera je osobné primknutie celého človeka k Bohu, ktorý sa zjavuje. Viera vyžaduje, aby človek svojím rozumom a vôľou prijal zjavené pravdy, ktoré Boh uskutočnil svojimi činmi a slovami. Veriť je ľudský úkon, ktorý zodpovedá dôstojnosti ľudskej osoby. Viera neničí, ale háji dôstojnosť človeka. Je správne, keď nielen povieme „veríme“, ale keď sa snažíme poznať a plniť, čo učí Cirkev.

Čo je to za kresťanského politika, ktorý sa oháňa citátmi z Písma a šliape po viere a mravoch? Čo je to za kresťanského podnikateľa, keď nesvätí nedeľu a iným v svätení bráni? Čo je to za kresťanského rodiča, keď dáva radu na hriech svojim deťom? Aký by to bol kňaz, keby mlčal pri hriechoch svojich farníkov?

Stretol som človeka, ktorý začal chodiť do kostola a žiť ako kresťan. Na otázku „prečo“ mi povedal: „Mám kolegu v práci, ktorého som sledoval roky. On o svojej viere mnoho nerozpráva, ale svoju vieru žije.“

Sila viery je často ukrytá v malom „zrníčku“ každodenných povinností. Svet potrebuje ľudí, ktorí objavajú v nich ukrytú silu.

28. nedeľa cez rok Vďačnosť

Robí nám problém spomenúť si, kto nám prejavil svoju vďačnosť? Komu a za čo sme prejavili vďačnosť my? Súhlasíte s názorom, že vďačnosť je v dnešnej dobe čoraz zriedkavejšia? Priateľ psychológ poznamenal, že človek ktorý nedokáže prejsť vďačnosť, škodí svojmu zdravému duchovnému životu. Vraj nie je na škodu z času na čas pri spytovaní svedomia prehodnotiť aj postoj k pozitívnemu mysleniu. To je vlastne náboženské myslenie, kde Boh nie je vyslovený.

Pýtam sa, prečo človek ťažko preukazuje vďačnosť? Mnohí radšej odmietnu dar, pomoc, radu, než by sa mali niekomu poďakovať. Iní si pracne nadobúdajú veci, skúsenosti svojimi vlastnými silami, len aby nemuseli povedať pre nich tak ponižujúce slovo „ďakujem“. Stáva sa aj v núdzi, že niekto odmietne pomocnú ruku a radšej bude nešťastný, len aby sa nemusel pred niekým „ponižovať“.

Naopak, mnohí aj po rokoch majú nádherný pocit vďačnosti.

Jednu milú spomienku na prejav vďačnosti mám z čias svojej kňazskej formácie v seminári. Viackrát sa stalo, že i v noci prišla sanitka a nás - študentov teológie - darcov krvi odviezla do nemocnice. Spomínam si na prípad, keď žena-matka potrebovala väčšie množstvo krvi, aby sa im po rokoch manželstva narodilo zdravé dieťa. Bohoslovci sa nikdy nepýtali komu a prečo. Po roku nás rektor zavolať do jedálne, kde bol manželský pár v náručí s dieťaťom, ktoré sa učilo chodiť. Nik z nás ich nepoznal. Slova sa ujal muž, predstavil sa a vec vysvetlil. Prišli sa nám poďakovať za to, že sú zdraví a majú pekného chlapčeka a zároveň nás všetkých darcov prišli pozvať na krst. Zistili si naše mená a adresu. Boli neveriaci. Náš skutok ich priviedol k uvažovaniu o Bohu, viere. Muž povedal: „Boh cez vás chcel, aby sme mu boli vďační!“

Prežiť vďaku je úžasné a obohacujúce. Vďačnosť bola už za čias Ježiša a je aj dnes zanedbávaná, prehliadaná a podceňovaná. Ježiš nám chce vďačnosť pripomenúť. Vďačnosť je prednosť človeka. Chceme sa dať predbehnúť pudmi zvierat či vtákov, ktoré často prejavujú vďačnosť ľuďom? My predsa veríme v život večný. Náš cieľ a odmena je predsa Boh.

Stará ruská rozprávka hovorí o tom, ako v nebi Pán Boh predstavoval čnosti. Niektoré sa navzájom poznali zo zeme. Nakoniec predstavil dve jednu

druhej, dobrote predstavil vdácnosť. Obe sa na seba pozreli a boli prekvapené, že sa ešte nestretli.

Zdá sa nám to nereálne? Koľko by sme vedeli povedať príkladov, že človek za dobrotu skôr príde na žobrotu, ako sa mu dostane vdácnosti. Ťažkosť v ďakovaní Bohu sa rodí snáď aj z toho, že nevieme byť vdáční ani ľuďom. Je požehnaním pre nás, keď vieme poďakovať z hĺbky srdca. Učme už deti úprimnej, nevynútenej vdácnosti. Vdácnosť je kvetom výchovy. Vdácnosť nech sa stane spontánnou, plodom pokory a veľkodušnosti. To nás učí poznávať našu potrebu a uznávať veľkodušnosť druhých.

29. nedeľa cez rok

Vytrvalá modlitba

V mnohých kostoloch, a zvlášť na pútnických miestach, vidíme ďakovné tabuľky. Často ich je toľko, ako napríklad na Hlbokej ceste v Bratislave, že to vzbudzuje aj u neveriacich údiv. My veriaci vieme, že vyslyšanie bolo ešte viac. Boh vypočul a požehnal oveľa viac modlitieb, ako je tabuliek o vyslyšaní. Iní zas si ťažkajú, že ich Boh nevypočul, nesplnil ich prosbu a niektorí povedali, že preto sa už nemodlia. I dnes platia Ježišove slová, že „sa treba stále modliť a neochabovať“ (Lk 18,1).

Stále je vhodné hovoriť o modlitbe, alebo dovoliť Bohu, aby nás poučil o modlitbe. Základ modlitby je dialóg s Bohom. Modlitba má byť dôverným spojením s Bohom. Modlitba je svetlom duše. Pri modlitbe sme v takom vzťahu k Bohu, v akom budeme vo večnosti, tvárou v tvár s Bohom.

Lenže toto má jeden malý háčik. Modlitba si niečo vyžaduje. Mnohí povedia: „Nemám čas modliť sa“. Aj keď mnohí žijú v časových stresoch, pravdou je, že modlitba nie je otázkou času, ale otázkou lásky. Dnes je potrebná osвета o modlitbe. Nestačí aby rodičia dali deti do cirkevnej školy, aby ich poslali pomodliť sa... Modlitba nie je učivo, ale zážitok a priateľstvo. Rodičia, nie iba matka, si musia uvedomiť, že dieťa túži, aby mu rozprávali pravdivo o Ježišovi. Ježiš sa má stať priateľom a stretnutie s ním má byť zážitkom. Je správne, že primerane chápaniu učia deti rozhovoru vlastnými slovami s Ježišom. Až potom treba pristúpiť k hotovým modlitbám. Rovnako dieťa sa musí s priestorom kostola oboznámiť skôr a viackrát, ako ho zoberieme na celú svätú omšu. Dieťa potrebuje čas a námahu okolia, aby si našlo miesto v kostole. Až neskôr samo bude vyhľadávať poučenie o viere. Predídeme tomu, že dieťa stratí záujem o priateľa Ježiša.

K birmovke nepatrí povzdych, „máme dieťa na poriadku“. K birmovke patrí veľká pozornosť okolia voči birmovancovi. S kým a prečo sa birmovanec

rád porozpráva? Modliť sa v najjednoduchšej forme znamená obracať sa na Boha, vedieť prežiť a povedať Abba. Majú birmovanci svoje miesto v kostole, vo farnosti? Prostredie má a musí rešpektovať ich slobodu a zároveň ich slobode učiť. Modlitba je autentická a naozaj kresťanská takej miere, v akej je slobodná. To neznamená, že sme slobodní modliť sa alebo nemodliť sa, alebo modliť sa iba keď máme chuť.

Vytrvalá modlitba poukazuje, že sloboda je čosi hlboké, naznačuje vnútorné otvorenie sa ducha, dôveru, jednoduchosť, neprítomnosť komplexov v rozhovore s Bohom. Pri modlitbe sa máme cítiť dobre. Modlitba nemá byť bezduchou, trápnou, napätou, nervóznou konverzáciou.

Z času na čas je potrebné prehodnotiť, či nie sme otrokmi formúl modlitieb. Modlitba nesmie byť bezduché odrecitovanie formúl. Modliť sa máme naučiť nielen sami, ale aj v spoločenstve, rodine, s priateľmi a nielen v kostole či doma. Modlitba nemá byť ohraničená určitým časom. Modliť sa naučiť porozprávať s Bohom za rôznych okolností o všetkých udalostiach, veciach, pocitoch... Modelom modlitby má byť každodenný život. Modlitba je verným zrkadlom života. „Pane, nauč nás modliť sa“ (Lk 11,1)!

30. nedeľa cez rok

Farizej a mýtnik

Čo priniesla pýcha do dejín? Pyšní anjeli museli opustiť stav blaženosti a zaujať stav zatratenia. Čo im osožila krása, ktorú dostali od Boha, keď pre ich pýchu sa zmenila na ohavnosť. Pýcha prarodičov sa stala príčinou, že stav šťastia, radosti a dokonalosti sa pýchou zmenil pýchou na bolesť, utrpenie a napokon, že každý človek spozná to najťažšie, smrť. Boh nás neprestal milovať. Ježiš pýchu ľudí nahradzuje Otcovi svojou pokorou. Tichý a pokorný Ježiš nás vyzýva k zmene života. O tom hovorí podobenstvo o farizejovi a mýtnikovi a ich modlitbe v chráme.

Pýcha z modlitby farizeja robí urážku Boha. Boh vie o tom, čo všetko farizej dobré robí. Farizej nemusí Bohu pripomínať o sebe, aký je dobrý, horlivý a dokonalý. Farizej si nepripúšťa, že to je milosť Božia, ktorej sa mu dostáva, že pomocou nej koná tieto dobré. Pýcha farizeja spočíva v tom, že sa pýši tým, čo dostal a nie tým, čo sám urobil a tak sa stal komickou postavou, ktorá vyvoláva smiech nielen u ľudí, ale i u anjelov v nebi. Pýcha je prameňom ďalších hriechov. Farizej ponizuje mýtnika. Podozrieva svojho blížneho. Rozpráva snád o jeho chybách, za ktoré skôr má prosieť Boha o odpustenie a nie sa zbytočne nimi zapodievať. Robí sa lepším, hoci nevidí do vnútra mýtnika. Navonok je u farizeja všetko v najlepšom poriadku. V jeho vnútri však nie. Vo svojom

vnútri sa nezaujíma o vzrast lásky k Bohu, ale zaoberá sa chybami iných. Tu je jadro zloby prameniacej z pýchy. Pýcha totiž robí človeka slepým. Pyšný človek akoby strácal rozum. Prestáva reálne rozmýšľať. Pravdu vidí len u seba a nie je schopný vidieť pravú pravdu. Tak pýcha oberá človeka o zásluhy. Tak aj keď mnoho koná, robí to len pre chválu a uznanie od ľudí, zatvára si nebo, kde ho chce odmeniť Boh. Tak sa zásluhy farizeja rozplynú. Pre svoju pýchu farizej odišiel domov neospravedlnený.

Ježiš nám dáva za príklad mýtnika, ktorým ľudia opovrhovali pre jeho spoločenské postavenie. Poukazuje na jeho pokoru, ktorú má v srdci, a ktorá má v Božích očiach veľmi veľkú cenu. Mýtnik zostal stáť vzadu. To neznamená, že tí, čo v kostole ostávajú stáť vzadu, majú mýtnikovu pokoru. On tam stojí s pocitom nehodnosti. Cíti, že jeho život nie je až tak v poriadku, ako to od neho vyžaduje Boh. Uvedomuje si svoju hriešnosť. Bohu sa páči pokora mýtnika, jeho prosba o odpustenie. Pre svoju pokoru mýtnik odišiel domov ospravedlnený.

Bohu robí radosť, keď okrem prosieb a odprosovania, z našich úst a srdiec k nemu prichádza aj vďaka a oslava. Učme sa byť vďační za všetko každodenné. Nedajme sa nesprávnym a priam smiešnym správaním sa dať obráť o zásluhy. Ak máme vsebe pýchu, je načase, aby sme ju zo svojho života odstraňovali. Nech sa pokora stane ozdobou každého z nás.

31. nedeľa cez rok **Šťastný mýtnik**

Dovoľte mi jedným dychom povedať túto vetu: „Veriť a žiť v takom náboženstve a mať také presvedčenie, ako učí Ježiš, je úžasné.“

Ježiš nás neodsudzuje. On každému človeku dáva mnoho príležitostí, aby sa zmenil k dobrému a aby sa uistil o jeho láske. O tom sa presvedčil aj mýtnik Zachej. Nikdy predtým nebol taký šťastný, ako v ten deň keď sa Ježiš ponúkol prísť do jeho domu na návštevu. V živote Zacheja boli dni, keď videl, že sa obsah jeho mešca zväčšuje. Tým viac ho nenávideli ľudia. Počas Ježišovej návštevy, prítomní stíchnu od prekvapenia, že mýtnik tak štedro ponúka z toho, pre čo bije jeho srdce. V Talmude čítame: „Keď niekto rozdáva hojne, nech však nedáva viac než jednu pätinu z toho, čo vlastní.“ Zachej sa neriadi týmito slovami. V jeho geste sa totiž odráža niečo viac ako ľudské. V ten deň urobil najvýhodnejší krok vo svojom živote. Jeho srdce zažilo radosť, akú doteraz nepoznal. Doteraz bol nespokojný, aj keď mu bohatstvo rástlo. Teraz je šťastný, keď rozdáva. Našiel čosi vzácne. Našiel skutočný zmysel života, našiel jeho cieľ - Boha.

Nestáva sa pre nás Zachej oslovením? K čomu všetkému sme pripútali naše srdcia?! Zdá sa nám, že nachádzame v týchto veciach radosť, a predsa nenachádzame uspokojenie. Naše okolie práve preto necíti ku nám sympatiu. Nestojí Ježiš práve teraz pod naším planým figovníkom, na ktorý sme sa vyšplhali len zo zvedavosti vidieť, kto je ten Ježiš? Uvedomme si, že či túžime alebo netúžime vidieť Ježiša, On vždy túži sa u nás zastaviť, navštíviť nás, byť s nami. Vyjdime zo svojich srdc zranených hriechmi. Prestaňme pozerat' na svoje postavenie, na vek, doterajší spôsob života, na hodnoty pre ktoré sme žili. Ježiš chce každému osobne povedať, že nás má rád. Rešpektuje však našu slobodnú vôľu a ponecháva nám náš rozum.

Jedna poučná príhoda hovorí: Ind sa angažoval v charitatívnej činnosti. Priateľ ho oslovil: „Keby si mal dva domy, čo by si urobil?“ „Jeden by som si nechal pre seba a druhý by som dal chudobným,“ odpovedal. „A keby si mal dve kravy, čo by si s nimi urobil?“ – pýta sa ďalej priateľ. Odpoveď znela podobne: „Jednu by som si ponechal a druhú by som dal chudobným!“ „A keby si mal dve sliepky?“ – opýtal sa priateľ znova. „Obe by som nechal pre seba“ odpovedal opýtaný. „A prečo?“ „Lebo mám dve sliepky.“

Indove slová sa nezhodujú s konaním Zacheja. Ktorému z nich sa podobáme vo svojom konaní? Ježiš oslovuje každého z nás. Chce nás urobiť šťastnými a ponúka nám čosi tak veľké a krásne, že bolo by chybou nevyužiť to.

Počas týchto dní pôjdeme na cintoríny. Spomienka na mnohých našich drahých zomrelých je pre nás povzbudením. Ich životná cesta, ich láska k Bohu a blížnemu nás oslovujú, aby sme aj my žili tak, aby sme mali pred očami Ježiša.

32. nedeľa cez rok

Verím v život večný

V tieto dni, viac ako po iné počas roka, sa dostávajú u mnohých do protikladu slová „carpe diem“ – uži si, kým žiješ, kým je deň, so slovami „memento mori“ – pamätaj na smrť.

Viera vo večný život veriaceho človeka neoberá o prirodzené radosti, naopak. Viera dáva nádej na život po smrti. Zvlášť si to uvedomujeme, keď prichádzame na cintoríny, kde odpočívajú telá našich zomrelých. Zapaľujeme sviečku. Ona nám pripomína nádej, ktorej nás učí sám Ježiš. Nie je to len spoločenská záležitosť prísť na hroby zomrelých, pretože my veríme, že sa so zomrelými stretneme. Veríme v spoločenstvo svätých. Veríme, že vo chvíli prirodzenej smrti prideme pred Boha Sudcu. Veriaci nestráca čas špekulovaním, čo bude a ako bude. Nepýta si odpoveď od filozofov, lekárov, politikov...,

veriacemu stačia Ježišove slová. „Tí, čo sú uznaní za hodných tamtoho veku a zmŕtvychvstania, už sa neženia, ani nevydávajú. Už ani umrieť nemôžu, lebo sú ako anjeli a sú Božími synmi, pretože sú synmi vzkriesenia“ (Lk 20,35-36).

Ježiš ponúka človeku pravdivý pohľad na veci, ktoré nasledujú po smrti ľudského tela. Život kresťana tu na zemi sa má chápať ako príprava na večný život. Človek sa má osvedčiť v prirodzenom živote na zemi v konaní dobra, zachovávaním predpisov a zákonov, aby pri stretnutí s Bohom mohol obdržať odmenu a nie trest. Človek je stvorený na obraz Boží. Ako je Boh živý a večný, tak aj človek je povolaný žiť naveky.

Najväčším nešťastím pre človeka je saducejská nevera vo vzkriesenie tela a večný život. Taký človek žije len pre tento svet. Preto si chce na tomto svete užiť čo najviac a najdlhšie. Preto často zabúda na svoju dôstojnosť. Niet sa čo čudovať, že ten, čo tu na zemi všetko dostal a nič mu nebolo sväté a zakázané, pretože mal moc, peniaze, slávu či zdravie, keď príde choroba a utrpenie, si zúfa a siaha na vlastný život, ba i na životy svojich drahých.

My, veriaci v Ježiša vidíme rozdiel medzi vzkriesením mŕtvych a zmŕtvychvstaním. Ježiš vzkriesil Jairovu dcéru, námskeho mládenca a priateľa Lazára. Tí však po čase museli zomrieť. Ježiš však vstal z mŕtvych a uisťuje nás, že podobne vstaneme z mŕtvych aj my. Počas týchto dní Boh, ktorý je Láska nám pripomína, aby sme sa pripravovali na zmŕtvychvstanie, ktoré bude vytúženou odmenou za prežitý život tu na zemi. Najväčšou hodnotu pre nás bude, že už neokúsime novú smrť. Tam budeme poznať oveľa vyšší druh radostí, ktoré sa nedajú prirovnať k tým, čo nám ponúka prirodzený život. Už nás nebudú zaujímať veci pomimuteľné, pretože budeme žiť oveľa vyšší život - dokonalejší, spokojnejší a šťastnejší.

Viera na nový život je nádej ktorú nám dáva zmŕtvychvstalý Ježiš. A to je memento i pre tých, ktorí sa zaoberajú ukončením života eutanáziou. Kto vieru stratil, viac stratiť nemôže! Uverili sme v Krista, žime podľa jeho slov a odmena - „večný život“ nás neminie.

33. nedeľa cez rok **Život**

Koľkokrát sa pri obsahu tohto slova, aj keď nie priamo, zastavujeme. Chceme žiť. Aj Ježiš chce aby sme žili, dokonca nie iba tu na zemi a preto kladie podmienku: „Ak vytrváte, zachováte si život“ (Lk 21,19).

Každý zdravý človek vie čo sú to životné plány, nadšenie, oduševnenie a predsa mnohí neprišli k úspešnému cieľu. Vieme, že nestačí len začať, že je

potrebné aj vytrvať. Dôležité je nedať sa znechutiť, odradiť, zviest'... Tým viac, keď sa jedná o náš večný život, spásu duše, stretnutie s Kristom na konci čias.

Koniec cirkevného roka nám má pripomenúť, že jedine Boh a Pán má právo posledného slova nad nami. Stretnutie s Bohom si vyžaduje z našej strany neustálu pripravenosť. Mnohí zabúdajú, že naša smrť je vlastne náš koniec sveta. Ježiš nás privádza k radostnej myšlienke, aby sme vytrvali v pokojnom a radostnom pohľade, zmýšľaní o posledných veciach človeka. Každý človek aspoň raz v živote chce vedieť, čo bude zajtra, o rok, niekoľko rokov. Niet sa čo čudovať, že mnohí slabí vo viere podliehajú rôznym prorockým o svete, najmä o konci sveta. Objavujú sa falošní proroci, ktorí nielen svojimi názormi, filozofiou, ale tiež spôsobom života klamú seba a svet. Pre kresťana ich prorocká nie sú smerodajné. Kresťania vo svojom živote chcú jedno, s Kristom vytrvať až do konca. Kto v živote spolupracuje s Bohom a plní jeho vôľu, nemusí sa báť o spásu duše, nemá strach pred svojím odchodom z tohto sveta. Spoluprácou s Bohom plní človek najväčší bod svojho poslania na zemi.

Život je boj, v ktorom máme ako kresťania čestne bojovať, pretože iba čestný boj, hoci zložený z mnohých zápasov, prináša konečné víťazstvo. Ježišov vzor treba naplniť verným a vytrvalým nasledovaním. Kríž, ktorý je pre svet i falošných prorokov bláznovstvom, má byť pre nás prostriedkom a nástrojom a cestou spásy.

Príkladom nám je sv. Terézia z Lisieux, učiteľka cirkvi. Hoci zomrela dvadsaťštyri ročná a od pätnástich rokov žila zasväteným životom na prísnom Karmeli, celý svoj život prežívala v odovzdanosti a dôvere v Boha. Známe sú jej myšlienky: „Neprajem si ani umrieť, ani žiť. Keby som si mala voliť, radšej by som zomrela, ale pretože Boh volí namiesto mňa, mám radšej to, čo chce On. To čo On robí, mám rada.“ Už rok pred smrťou sa prejavovala ťažká tuberkulóza. Všetko zvládala s Bohom. Našla ho v smrti, lebo s ním žila v pozemskom živote. Preto znejú aj pre nás povzbudzujúco jej slová: „Nezomieram, ale vstupujem do života!“

Život človeka je časom skúšky, na konci ktorej nás čaká Boh – Sudca s výzvou: „Vydaj počet zo svojho správcovstva“ (Lk 16,2). Tieto slová na konci cirkevného roka chápme tak, že keď plníme to, čo Boh od nás žiada, nemusíme sa báť stretnutia s Ním. Máme prežiť svoj život v pravde. Neoplatí sa stavať svoj život len na hodnotách tohto sveta. Vytrvať pri Kristovi znamená zachovať si život. Ježiš je predsa ten, ktorý tento svet vykúpil a spasil.

34. nedeľa cez rok

Kristus žije a kraľuje

Je to vážne memento rozprávať o Kráľovi, ktorý miloval ľudí viac ako seba a zároveň rozprávať o tom, že ľudia rýchlo zabúdajú na tohto Kráľa, že sa vysmievajú z jeho lásky. Je potrebné pripomenúť si genézu nedele Krista Kráľa. Pápež Pius XI. na záver Svätého roka 11. decembra 1925 encyklikou „Cum annus sacer“ zaviedol do liturgie sviatok Krista Kráľa. Liturgická reforma v roku 1969 veľmi šťastne určila tento sviatok na poslednú nedeľu cirkevného roka. To preto, že všetko má svoj počiatok a koniec u Krista. Cirkevný rok sa končí a zároveň začína pohľadom na Krista Kráľa.

Áno, Kristus je kráľ. I napriek tomu, že kráľovský titul je dnes zriedkavý, keď sa vo svete viac hovorí o ministerských predsedoch, predsedoch vlád, generálnych tajomníkoch alebo prezidentoch. Titul „Kráľ“, si dal Kristus sám. Tituly múdrych, mocných, slávnych, obľúbených, obdivovaných zanikajú s tými, ktorí si ich dali, alebo im ich iní určili. Kristovi nejde o moc na tomto svete. Jeho trón nie je zdobený zlatom. Jeho trón je kríž. Je kráľom i napriek tomu, že ho ľudia obrali o všetko, dokonca i šaty a česť. A predsa je kráľom, aj keď pod krížom stála len jeho Matka, apoštol Ján a niekoľko žien. On si túto potupnú smrť zvolil sám, aby splatil dlh za všetky hriechy sveta spáchané ľuďmi, ktorých sám nazval bratmi a sestrami. On prijíma potupu, aby očistil ľudstvo od hriechu. Dal sa pribiť s otvorenou náručou, aby si každý človek do konca čias pri pohľade na kríž uvedomil, že hoci len raz Kristus zomrel, ale zomrel za všetkých a pre všetkých má otvorenú náruč. Trňová koruna nie je len symbol potupy od rímskych vojakov, ale vyzvou, aby človek nikdy nestratil hlavu, keď sa mu budú ponúkať bohatstvá sveta. Prebodnutý bok Krista kopijou vojaka je znamením, „že nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov“ (Jn 15,13). Na kríži Ježiš obhájal svoj kráľovský titul. Kráľ má byť ten najčestnejší, najlepší, pretože má v rukách života svojich poddaných. Ježiš si je toho vedomý.

Ježiš Kráľ sa nevmetí do kategórií našich poňatí o kráľoch. Divný Kráľ... Hoci bol „chlebom života“, postil sa. Hoci bol „prameňom živej vody“, žíznil na kríži. Hoci bol našim odpočinkom, bol neraz unavený. Hoci bol Kráľom, platil dane. Hoci sám počúval modlitby, sám sa modlil. Hoci osušuje slzy iných, sám plakal. Hoci je Vykupiteľom, bol predaný. Hoci bol Darcom života, sám zomrel. Hoci odvisol na kríži, sám je Kráľom celého vesmíru.

To si uvedomili mnohí a preto sú pre nás mementom: Na hrobe Mikuláša Koperníka čítame: Pane, neprosím o lásku, ktorú si dal Petrovi, ale prosím o milosrdenstvo, ktoré si preukázal kajúcemu lotrovi. Ján Pavol II. vyhlásil za blahoslavených 71 milosrdných bratov, ktorý pred smrťou volali: „Viva Cristo Rey – Nech žije Kristus Kráľ!“

Je správne, že dávame Kristovi celé svoje srdce, svoj rozum, svoju vôľu a milujeme ho nadovšetko.

/1. nedeľa adventná A 2004-2005/ Blížšie k Bohu

Aj vy si pripomínate, že každým dňom sme bližšie k Bohu? Na prvú adventnú nedeľu je to zvlášť memento, s ktorým môžeme vstúpiť do nového cirkevného roka a adventu. Čo očakávame? Je to v zhode s tým, čo od nás žiada Ježiš? Advent, prvá časť liturgického roka, pripomína a pripravuje na stretnutie s Bohom. Pripomíname si historický advent, keď proroci, králi a najmä Ján Krstiteľ, pripravovali vyvolený národ na očakávaného Mesiáša. Advent má aj tretí význam. Pripomína nám a pripravuje nás na naše osobné stretnutie s Ježišom, ale už ako naším Sudcom, a to vo chvíli našej smrti a taktiež na konci sveta, keď príde ako Sudca živých i mŕtvych. Advent a začiatok nového cirkevného roka je pre nás čas bdenia a očakávania. Žiť stále s Bohom je výzva, aby sme neboli podobní ľuďom za čias Noema, ktorí zabudli na Boha.

Vedieť správne žiť, všímať si veci a udalosti potrebné pre dušu pripomínajú aj slová sv. Augustína: „Stvoril si nás pre seba, Bože, a nespokojné je srdce človeka, kým nespočinie v tebe.“ Keď sv. Ignác z Loyoly nájde Boha, píše, že mal pocit, akoby sa zobudil zo sna. Začiatok cirkevného roka a začiatok adventného obdobia je výzvou, urobiť všetko preto, aby sme boli bližšie k Bohu.

Všeobecne platí, že chceme žiť dlho. Ale ako žijeme? Niečo môže napovedať reflexia.

Keď Boh stvoril svet, hneď na začiatku prideliť všetkému stvoreniu – tak zvieratám, ako aj ľuďom – určitý čas pobytu na zemi. Jedine človek bol nespokojný so Stvoriteľovým plánom. „Čo je to 25 rokov?“ - prejavil slovami svoju nespokojnosť. Obrátil sa na koňa a poprosil ho, či by mu svojich 15 rokov nedaroval. „Keď chceš, prosím. Ber si ich!“ – povedal kôň človeku. Ale ani vtedy človek nebol ešte spokojný. Obrátil sa preto s prosbou aj na somára o ďalších 15 rokov. „Keď chceš, prosím. Darujem ti ich.“ Človek už mal 55 rokov a spokojný ešte nebol. Prial si ešte niekoľko rokov. „Kde ich vziať?“ Skúsil to u opice. „Keď chceš, prosím. Ber si ich!“ – zasmiala sa opica. A ako to vyzerá s človekom? Keď pominie človeku mladosť, tých 25 rokov, nasleduje 15 rokov koňa – drviny. Na to 15 rokov somára – útrap, a napokon 15 rokov opice – výsmechu.

Tvrdé konštatovanie? V mnohých prípadoch pravdivé. Chceme žiť dlho? Aký je náš život dnes? Nezabudnime na vnútorný vzťah ku Kristovi. Začiatok cirkevného roka a adventu, je čas milosti, aby sme spoznali ďalekosiahly

význam druhého príchodu Ježiša Krista. On nám prejavuje svoju lásku i v slovách o hospodárovi, ktorý bdie, aby zabránil zlodejovi vniknúť do svojho domu.

Je pravdou, že sme prežili už viac adventov, ale nechceme riskovať ani ten, ktorý začíname. Byť bližšie k Bohu je naša povinnosť, ale i nádej. Prajem vám požehnaný začiatok cirkevného roka a požehnaný advent.

/2. nedeľa adventná A 2004-2005/

Pravý advent

Mám rád adventné piesne. Vyrušujú ma však vianočné piesne počas adventu. Uvažujem, prečo mladoženáč nechce vidieť svoju nastávajúcu vo svadobných šatách pred sobášom? Prečo mnohí rodičia nechcú vedieť, keď čakajú dieťaťko, či to bude chlapec, alebo dievčaťko? Prečo rozbaľujeme darčeky pred tými, ktorí nás nimi obdarovali? Advent má ostať adventom a Vianoce Vianocami.

Uvedomujem si to najmä pri slovách Jána Krstiteľa, ktorý hovorí jasne a zrozumiteľne. Advent je príprava na najkrajšie sviatky roka. Náš liturgický Advent je čas, keď máme využiť možnosť – skôr ako budeme sláviť sviatky Narodenia Pána Ježiša – opustiť cestu hriechu a vrátiť sa cestou pokánia k Bohu. Advent nie je čas ničnerobenia. Práve naopak. Je to čas práce na sebe a svojom posvätení. Myšlienka blízkosti Boha má preniknúť celého človeka. Čo by nám dnes zakričal Ján Krstiteľ do našich kostolov, rodín, srdiec? Neboli by to slová: Prestaňte už s vierou, kde sa len rozhodujete a nekonáte? Začnite s vierou. Advent je čas prijať Ježiša za svojho Pána a Boha. To si vyžaduje celkovú zmenu nášho zmýšľania a života vôbec. Boh si praje náš nový život. Advent bez pokánia, bez zmeny života môže byť premárnená príležitosť zachrániť sa. Aj keď advent trvá krátko, je to vážna doba a dostatočne dlhý čas na to, aby sme urobili, čo sme povinní urobiť.

Pomýlený advent to sú ľudské návyky a nebezpečenstvo využiť čas len na nákupy, zhon pred koncom občianskeho roka. Preto sú pre niekoho sviatky Vianoc nudné, sklamaním, neuspokojením, pretože sa očakávalo to, na čo sa nepripravovalo. Nedostatočná príprava spočíva aj v tom, že pokánie bolo podcenené.

Seneka filozof a rečník povedal: „Pravda sa dá hovoriť len tomu, kto chce pravdu počuť.“ Na čo kardinál Léo Jozef Suenens poznamenáva: „Nešťastím súčasnej Cirkvi nie je to, že ľudia nechcú počúvať o Kristovi, ale to, že veľa kresťanov nechce o ňom hovoriť. Máme si uvedomiť, že Cirkvi neškodí tak protest, ako mlčanie a nedostatok zaangažovania sa za Cirkev, za spásu duší.

Stalo sa aj vám, že ste sedeli vo vlaku na železničnej stanici a vedľa druhého vlaku. Čakali ste na odchod. Konečne sa pomaly a ticho pohýna. Po niekoľkých sekundách ste na pochybách a kladiete si otázku, ktorýto vlak ide. Ten váš, či ten na vedľajšej koľaji? Čo v tej chvíli urobíte, aby ste zistili skutočnosť? Je to jednoduché. Stačí sa pozrieť na niečo pevné, čo sa nepohybuje, napríklad na strom alebo dom.

Túto zásadu môžeme použiť aj s našim adventom ktorý prežívame. Ján Krstiteľ je pevný bod v našom životnom i liturgickom advente. Pohľad na neho a naše realizovanie jeho slov v našom živote nám povedia, či ideme za Ježišom, alebo ešte stojíme, prešľapujeme na jednom mieste.

Pravý advent je zárukou, že darček spod stromčeka poteší viac, keď v srdci bude Ježiš.

3. adventná nedeľa A 2004-2005

Advent je čas očakávania

Kto sa sám seba správne pýta na svoje poslanie tu na zemi, čím je poverený od Boha, čím má byť, ten sa nesklame. Aj uprostred adventu platí, že úlohou zrna je, aby sa jeho smrť stala novým životom v novom klase. Je samozrejmé, že z ľalie nevyrastie žihľava, zo smreka lipa. Advent nám pripomína, aby sme každý zostali tým, čím máme byť. Nečakajme, že sviatky prinesú zázrak. Sme slabí ľudia. Pomôžme si jeden druhému na ceste k Bohu. Veľkí ľudia nemajú väčšej radosti, ako keď s druhými prežívajú pravú lásku. Vieme, že ten, kto chce meniť svet, musí zmeniť seba. Je správne, že nečakáme na prvý krok od toho druhého, ale že ho urobíme my. Kto splní svoju úlohu, nepríde o svoju odmenu. Istý príbeh hovorí o slepom mužovi, ktorý v mestečku každý večer zapaloval pouličné svetlá. Iným prinášal svetlo, ktoré on sám nevidel.

Advent je čas začať byť kresťanom. Aký veľký a dôležitý je príklad života.

Aj toto sa stalo: Pri rozhovore dcéra matke vyčítala, že zase dala tisíc korún na opravu kostola. Matka jej dala odpoveď, ktorá prítomným vtisla slzy do očí: „Dcéra moja, nikdy som o tom ešte nehovorila. Dnes peniaze mám a som rada, že môžem dať. Mám dlh, ktorý splácam Bohu. Boli ste malé, mala som vás päť. Otec bol vo väzení, vieš, že pil a peniaze mi nedával. Blížili sa Vianoce. Nemali sme ani jedlo na štedrovečerný stôl. Vošla som do kostola a plakala som. Nechcela som vás sklamať, ale okrem kapusty a zemiakov som nemala nič. Vtedy ma stretol pán farár, nič som mu nehovorila a on mi podal obálku so slovami: „Dostal som ich a ja ich chcem dať vám. Viem, že ich viac potrebujete.“ Zobrala som ich. Cítila som, že Boh vypočul moju modlitbu, aby

ste aj vy mali Vianoce ako iné deti. Viem, že to mi náš pán farár dal zo svojich. Dnes ich môžem vrátiť Bohu.“

Od kresťana sa očakáva, že pre svoje okolie bude obohatením, prínosom, požehnaním. Ján Krstiteľ svoju úlohu splnil. Ježiš očakáva od každého z nás, že splníme svoje poslanie. Staňme sa znamením pre iných na ceste do Božieho kráľovstva. Advent je časom uvedomiť si: Kam by viedol môj život bez Boha? Čím som bez Boha? Čas je tu. Boh je jediný Pán času a večnosti. On je ten, ktorý nás povolal i odvolá.

Advent je čas uvedomiť si svoju zodpovednosť za seba i svoje okolie, ako Ján Krstiteľ. Organ má mnoho píšťal, ale beda, keď len jedna „visí“, keď sa nedá zavrieť. Zvučí stále a kazí hru všetkých ostatných. Tak je to medzi ľuďmi v rodine, vo farnosti, v národe, vo svete.

Akým som kresťanom? Nestačí, čo si ja namýšľam alebo čo si chcem nahovoriť. Je potrebné nájsť si čas na svoju dušu, je čas spýtať sa svojho svedomia, ako na tom som. Je čas vianočných sviatostí zmierenia. A to je výzva aj pre nás.

4. adventná nedeľa A 2004-2005

Advent v znamení plnenia vôle Božej

Advent vrcholí. Je správne, že sa snažíme uvedomiť si, čo od nás žiada Boh. I keď máme svoje plány, predstavy o svojom živote, s odstupom času a skúsenosťami často konštatujeme, ako je dobré, že veríme v Boha. Ťažko je človeku v určitých chvíľach povedať: to je vôľa Božia.

Sv. Jozef a Panna Mária mali tiež svoje plány. Ale aj Boh mal s nimi svoj plán v dejinách našej spásy. Aj oni očakávali Mesiáša. Môžeme sa od nich učiť pravej a živej viere. V skúške, ktorou ich Boh preveril, čestne obstáli.

Rovnako v dnešných časoch je ťažké nielen mladým ľuďom, ale aj iným prijať mimoriadne veci od Boha. Medzi také patrí nielen obeta vlastného života, ale aj tajomstvo počatia Pána Ježiša, miesto a úloha sv. Jozefa pri tomto tajomstve. Jozef s Máriou neprijímajú bezducho úlohu, ktorú od nich žiada Boh. Neprestávajú byť slobodnými ľuďmi. Obaja verne plnia vôľu Božiu. Tajomstvo Božej lásky stalo sa predmetom celého ich života. Je to výzva a memento pre každého z nás. Boh každému určil poslanie tu na zemi. Boh právom od každého z nás čaká náš vedomý a slobodný súhlas k plneniu jeho vôle.

Je správne, že v jednotlivých udalostiach, povinnostiach a úlohách života, vzťahoch a postojoch si pripomíname, ako by sa správal sv. Jozef na mojom mieste. Aj v bezprostrednej blízkosti sviatkov pokoja a lásky je sv. Jozef pre nás výzvou k úvahám, zamysleniam a konkrétnemu kresťanskému životu. Našou povinnosťou je rovnako verne plniť vôľu Božiu.

Predstavme si, že niekto má na svojom byte veľké okná. Do bytu sa však nedostane svetlo, pretože okná zakrývajú drahé, krásne, moderné závesy. Vieme, že tieto závesy neprinesú do bytu radosť, zdravie a pohodu, ale chorobu, väčšie výlohy na osvetlenie bytu a nespokojnosť.

Dnes si uvedomujeme, že pravú vianočnú radosť nespôsobia drahé darčeky, štedrovečerný stôl a vianočná hudba, ale čisté svedomie, snaha viac prežiť svoju vieru a túžba darovať sa svojim najdrahším.

Rozprávka o človeku zo soli, ktorý precestoval kus sveta nás môže poučiť. Dovtedy človek šiel iba po suchých cestách až sa zastavil na brehu mora, ktoré dovtedy nevidel. Pohľad na more ho fascinoval. Pýtal sa: -Kto si? -Som more. -Čo je to more? -To znamená, ja. -Akokoľvek sa snažím, neviem to pochopiť. -Dotkni sa ma. A človečik zo soli opatrne vložil nohu do vody. Pocítil, že s jeho nohou sa niečo deje. Keď vytiahol nohu z vody, zistil, že nemá chodidlo. -Čo si to spravilo more?! Pozri, nemám chodidlo! -Aby si ma správne porozumel, musíš pre mňa niečo obetovať, -odpovedalo more. A tak bol človečik zo soli vo vode menší a menší, ale tým lepšie pociťoval, že viac a viac chápe, čo je to more.

Všetci sme dielom Boha. Až vtedy, keď budeme celkom plniť vôľu Božiu, spoznáme to, čo sme predtým nepoznali. A to bude naša odmena. Je správne, keď sviatky Narodenia Pána dokážeme prežiť tak, ako to chce náš Kráľ, Vládca, Boh.